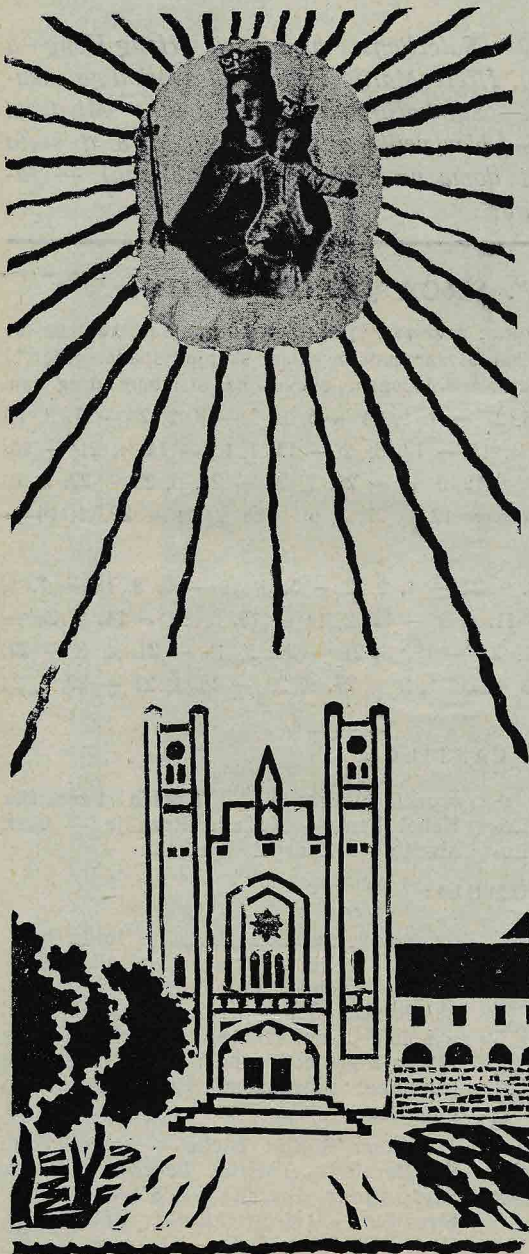

SALEZIJANSKI VESTNIK

LIST ZA SALEZ.
SOTRUDNIKE IN
SOTRUDNICE

s prilogo
MISIJSKA MLADEŽ

1930

LETO XXVI
ŠTEV. 4
JULIJ
AVGUST

Poštnina plačana v gotovini.

VSEBINA.

Nadžkof dr. A. B. Jeglič ob svoji 80 letnici. — Podoba bl. Janeza Bosca. — Kako sta padla mučenika. — Bl. Janez Bosco naš priprošnjik. — Po priprošnji bl. Janez Bosca. — Poročila iz Sv. dežele. — Pismo iz Makasa. — Poslednje pismo umorjenega misijonarja Caravaria svoji materi. — Praznik Marije Pom. kr. na Rakovniku. — Iz naših zavodov. — Sestra Marija Mazzarello. — Razno. — Milosti Marije Pom.

SLIKE: Nadškof dr. A. B. Jeglič. — Salezijanski misijonarji v Hong Kong - u (Kitajsko). — Shiu Shov (Kitajska). Hčere Marije Pom. med svojimi gojenkami. — Belgijski Kongo: sv. krst. — Sal. misijonarji v Makasu. — Miyazaki (Japonsko). Po prejemu sv. krsta. — Nov veliki oltar v kapeli M. b. d. sveta v Veržeju. — Oltar v kapeli Mlad. doma na Kodeljevem (Ljubljana). — Japonska: oltar pripravljen za procesijo.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA.

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V avgustu: 1. 2, 19 — 2. 9, 11 — 3. 6, 27 — 4. 1, 24 — 5. 8, 7 — 6. 2, 29 — 7. 3, 10 — 8. 5, 4 — 9. 2, 18 — 10. 5, 5 — 11. 4, 15 — 12. 6, 2 — 13. 7, 13 — 14. 1, 21 — 15. 3, 1 — 16. 6, 25 — 17. 4, 30 — 18. 8, 9 — 19. 5, 17 — 20. 7, 26 — 21. 6, 23 — 22. 2, 20 — 23. 7, 8 — 24. 3, 28 — 25. 2, 31 — 26. 8, 12 — 27. 3, 6 — 28. 2, 14 — 29. 1, 16 — 30. 5, 22 — 31. 9, 3.

V septembru: 1. 1, 7 — 2. 4, 6 — 3. 9, 24 — 4. 2, 2 — 5. 6, 15 — 6. 8, 18 — 7. 1, 20 — 8. 9, 11 — 9. 4, 22 — 10. 7, 13 — 11. 6, 8 — 12. 2, 14 — 13. 5, 25 — 14. 8, 28 — 15. 6, 4 — 16. 9, 7 — 17. 2, 5 — 18. 1, 23 — 19. 3, 21 — 20. 5, 19 — 21. 4, 3 — 22. 7, 16 — 23. 9, 17 — 24. 6, 12 — 25. 7, 9 — 26. 1, 2 — 27. 9, 29 — 28. 1, 27 — 29. 6, 24 — 30. 7, 26 — 31. 2, 30.

NOVI ČASTILCI:

21. 6, 23. — Lovrenčič Franc — Lovrenčič Viktorija — Krašna Frančiška
čič Frančiška — Lovrenčič Ivan — Lo- Kobal Feni — Kodelja Rozalija — Curk
vrenčič Alojzij — Žen Frančiška — Lo- Marija — Zadrgal Ljudmila —

UMRLI:

† Klerik Hilarij Vendramin.

Bog je poklical k sebi po dolgi in mučni bolezni, ki jo je prenašal s tako veselo vdanostjo, da so ga občudovali vsi, ki so se mu približali.

Rojen je bil v Bolah pri Gorici. Novicijat je napravil na Radni l. 1925. Gimnazijske oziroma modroslovske študije je dovršil na Rakovniku.

Bil je skozi in skozi Bogu vdana duša, ljubezniv značaj, prav kot mora biti pravi don Boscov sin.

Komaj se je začel udejstvovati kot

delavni salezijanec, se ga je lotila bolezen, ki se je trdovratno upirala zdravljenju v Leonišću in v bolnici v Ljubljani, na Golniku, doma pri starših in naposled v bolnici usmiljenih bratov v Gorici. Dne 17. maja ga je Gospod poklical med svoje izvoljene. Sotrudnicam ga priporočamo v molitev.

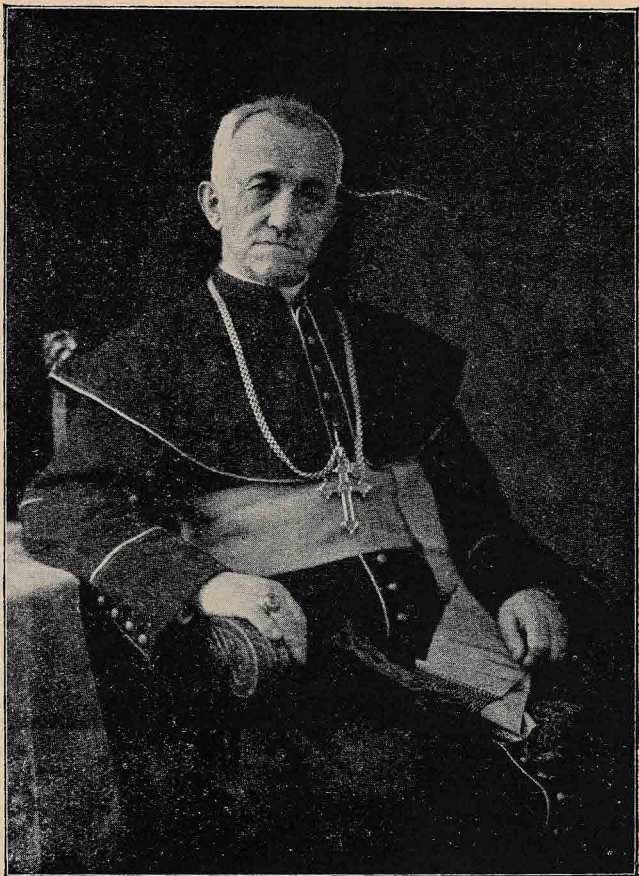
Miklavc Matija, Bloke — Rogel Neža, Sp. Bernik — Turnšek Terezija, Vransko Šket Alfonz, Dramlje — Slevce Gašpar, Stražišče — Kralj Marija, Iljaševci — Vode Frančiška, Dol — Dolinšek Marija,

LETO XXVI. JULIJ-AVGUST ŠT. 4. 1930.

SALEZIJANSKI VESTNIK

LIST ZA SALEZ. SOTRUDNIKE IN SOTRUDNICE.

Nadškof dr. A. B. Jeglič ob svoji 80 letnici.

Velik dogodek so praznovali verniki ljubljanske škofije, dogodek, ki je našel mogočen odmev po vsej širni naši domovini: preljubljeni nadpastir dr. A. B. Jeglič je dne 26. maja t. l. spolnil 80. leto svojega življenja. Previdnost božja je v njem podarila ne le ljubljanski škofiji, ampak tudi vsemu slov. narodu izrednega moža, voditelja, kakršnih pozna le malo naša domača zgodovina. Da ga je Bog ohranil tako dolgo pri življenju, zato se ves slov. narod raduje in veseli v iskreni hvaležnosti do božje previdnosti za to neprecenljivo dobroto.

Tudi don Boscovi sinovi in vse salezijansko sodelništvo se pridružujejo splošnemu veselju in se klanjajo visokemu nadpastirju, v katerem so imeli salezijanci vedno dobrega očeta, odkritega prijatelja in razsvetljenega svetovalca.

Bog naj nam ga ohrani še mnogo let!

Podoba bl. Janeza Bosca

ZAUPANJE V PREVIDNOST BOŽJO.

Don Bosco je bil duhovnik, ki je z besedo in dejanjem učil, kako je vsak v svojem stanu dolžan služiti Bogu. To je eden izmed poglobitvenih vzrokov, zakaj štejem don Bosca med najizrazitejše osebnosti ne samo zadnjega stoletja, ampak vseh časov. Bil je čudoviti poslanec božji, ki je pokazal v dejanju, kaj zmore tisti, ki stavi vse svoje zaupanje v Boga. Globok poznavatelj duš, jeklen značaj, dosleden in vztrajen v svojih podjetjih tudi pri največjih težavah in nasprotovanjih, s širokim obzorjem in bistrim pogledom v življenje in svet, skrajno takten v občevanju z ljudmi, vse te lastnosti so ga vsposabliale za velika dela, ki mu jih je previdnost božja poverila. Ni čuda torej, če je v svojem življenju storil neizmerno veliko dobrih del. Značilno pa je bilo pri njem to, da se je v vseh svojih podjetjih opiral na pomoč božje previdnosti, in da mu zaupanje vanjo ni nikdar klonilo. Pri vseh težavah je ponavljal besede: „Previdnost božja bo skrbela za vse.“

NJIGOVA ZUNANJOST.

Previdnost božja podeljuje možem, ki jih je odločila za posebno važna dela, zmožnosti in lastnosti, ki jih zanje usposablja. Te zmožnosti in lastnosti se navadno odražajo tudi na zunanosti. Don Boscova zunanost je bila nenavadno preprosta, pa je vendar paznemu motrilecu takoj razodela, da se pod preprosto zunanostjo skriva velik duh. Bil je srednje rasti, krepke postave, oblagodarjen z izredno fizično močjo in vztrajnostjo. Obraz je razodeval, da mu duh snuje velike misli, toda odseval je z njega mir in spokojnost, ki označuje duše popolnoma vdane Bogu.

Kar pa je najbolj vzbujalo na njem pozornost, je bil njegov živahen, bister, pronicajoč pogled. Njegove oči so razodevale milino in dobrotljivost v toliki meri, da se nihče ni mogel odtegniti njihovemu vplivu. S svojimi očmi je prodiral v najbolj skrite kotičke srca, vzbujal je zaupanje, vdanost, ljubezen; včasih pa tudi nemir,

kot ga vzbudi pekoča vest. Vsi, ki so osebno poznali don Bosca, so trdili, da niso še videli človeka s tako pronicajočim in osvajajočim pogledom.

SREDI BOJEV IN TEŽAV.

Tudi sredi največjih težav, preizkušenj in bojov je imel don Bosco vedno samega sebe popolnoma v oblasti. Pred očmi je imel jasne in določene cilje in za njihovo dosego se je prizadeval neumorno, brez prestanka in omahovanja. Pri tem se je posluževal vseh sredstev, ki mu jih je narekovala duhovniška gorečnost in iznajdljivost. Večkrat se je o njem ponavljalo, da ne pozna besede „nemogoče.“ Bil je vedno veder in vesel, nikdar ni izgubil duševnega ravnovesja, dasi je imel izredno občutljivo srce.

Vse te lastnosti so podeljevale don Boscu nenavaden sijaj in privlačnost. Izredno je bil priljubljen ne samo pri svojih duhovnih sinovih in pri svojih gojencih, ampak tudi v višjih krogih, s katerimi je imel radi svojih naprav obilo stikov.

Don Bosco se je dobro zavedal, da ga njegovi sinovi in gojenci visoko spoštujejo in da so mu brezpogojno vdani, zato pa je bila tudi zanj največja tolažba, ako se je mogel muditi med njimi, ako ga je obdajala gruča njegovih sinov in gojencev, ki so se gnetli okoli njega z željo, da bi slišali iz njegovih ust kako bodrilno besedo. Ni čuda, če so ga tako ljubili, saj se je don Bosco ves žrtvoval zanje. Koliko je storil, da bi ohranil med njimi zadovoljnost in veselo razpoloženje! Sam je zlagal vesele pesmice ter jih s svojimi gojenci prepeval. Neprestano se je trudil, da bi dobil čim več dobrotnikov in podpornikov svojega dela, da bi tako njegovim dragim sinovom ničesar ne manjkalo.

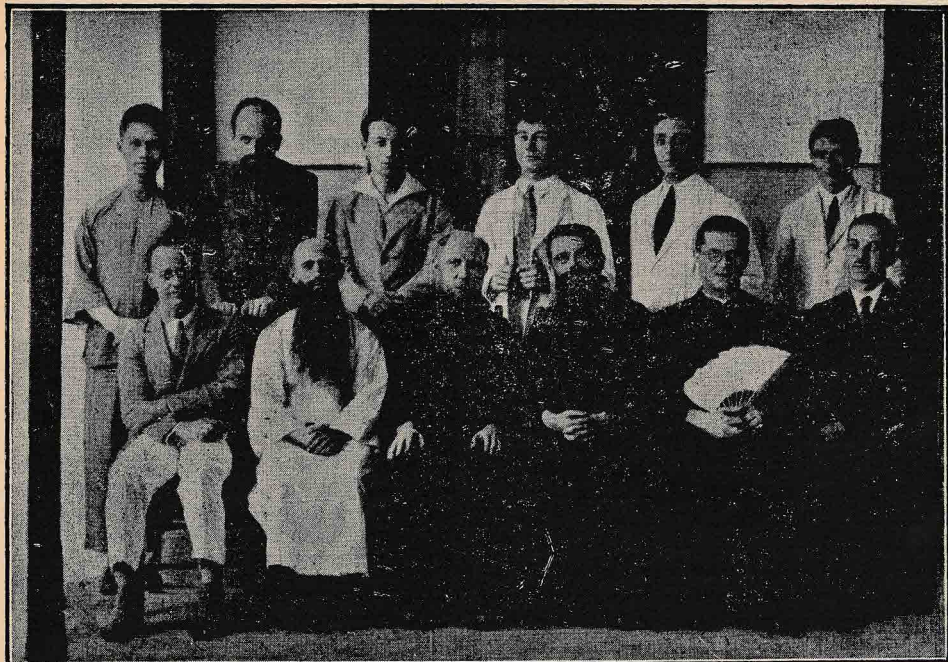
SLUŽITE GOSPODU V VESELJU.

To je bilo don Boscovo najbolj priljubljeno geslo, ki ga je nešteto krat ponavljal v javnosti in posameznikom. Sveto, nedolžno veselje je bilo zanj podlaga, temelj, na katerem je gradil vso zgradbo svojega vzgojnega dela

in prizadevanja. In to je še danes najznačilnejša poteza salezijanskega vzgojnega sistema. Don Bosco je sovražil melanholijo, zamišljenost ali mračnost in je želel, da bi njegovi gojenci ob prostih urah na dvorišču tekali, se hrupno zabavali. Sam se je do poznih svojih let, kadar mu je čas do-

PRIVILIGIRANCI.

Don Bosco je ljubil vse enako. Ne-koč so se njegovi gojenci prepirali, koga ima don Bosco najrajši. Ugotovilo se je, da je bil vsak izmed njih prepričan, da ima prvo mesto v don Boscovem srcu in vsak je imel obilo

Salezijanski misijonarji v Hong Kong-u (Kitajsko). Drugi od leve proti desni v prvi vrsti vlč. g. Kerec.

pušchal, igral z gojenci na dvorišču in se skušal z njimi v tekanju. Kadar je videl gojence močno zaposlene pri igranju in tekanju po dvorišču, je imel navado reči: „Sedaj sem brez skrbi za njihove duše.“ Ako se je kdo pritoževal radi hrupa, ki so ga gojenci povzročali pri igranju, je odgovoril: „Naj delajo kar hočejo, samo da se varujejo greha.“ Bil je pač v luči sv. vere globoko prepričan, da je greh edino pravo zlo.

Z istim namenom, da bi gojence varoval pred grehom, je gojil med njimi tudi telovadbo, glasbo, petje, deklamacije in druge zabave, ki bi speljale gojenčevu pozornost proč od tega, kar je duši škodljivo.

dokazov za svojo trditev. Res so imeli vsi prav: don Bosco je imel rad vsakega brez izjeme in brez pridržkov.

Ker pa je bil sam ubog, je po zgledu božjega Učenika s posebno ljubeznijo ljubil ubogo in zapuščeno mladino. Posebno veselje je imel nad ponižnimi, skromnimi, preziranimi. Med njimi si je zbral svoje prve pomočnike; med njimi je izbiral nove apostole, ki bodo nadaljevali njegovo delo tudi tedaj, ko njega več ne bo med živimi.

Bog je blagoslovil njegovo ljubezen do ubogih in preprostih: med njimi je don Bosco našel prave bisere čednosti in kreposti, ki so postali čast in dika njegove ustanove.

Kako sta padla mučenika.

(Poročilo kit. misijonarja vlč. g. Josipa Gedra)

Velečastiti gospod urednik!

Pišem Vam prve vrstice iz moje nove postojanke. Tu je mnogo novega in zanimivega, toda poročati Vam hočem le o tem, o čemer danes govori ves Kwantung. Kruta roparska roka nam je ugrabila prevzvišenega nadpastirja škofa Versiglia ter enega izmed najbolj gorečih misijonarjev duhovnika Kalista Caravaria.

Le osem dni sem preživel v družbi prevzvišenega in vzljubil sem ga z vso dušo. Bil je pravi oče, ki ga je odlikovala izredna ljubeznivost. Kljub temu, da je radi neprestanih nemirov imel veliko težav, je bil vedno vesel in vedrega lica. Za njegovo verno in vestno izpolnjevanje misijonskih dolžnosti mu je ljubi Bog podelil venec mučeništva.

Praden je nastopil svojo zadnjo pot, sem bil še pri njem. Zjutraj sem mu asistiral pri sv. maši in zvečer sem mu še voščil srečno pot. Zelo me je bil vesel, potegnil me je za brado in dejal: „Moli, moli veliko in goreče, da srečno pridemo v Sinčao. Že štiri leta težko odlašam, a vedni nemiri so me doslej zadrževali, da nisem nikamor mogel; sedaj se mi pa zdi čas najprimernejši.“ Bile so to zadnje očetovske besede, ki sem jih slišal iz njegovih ust.

Dne 24. svečana so se vršile velike priprave. Napolnili smo nekaj kitajskih košev in veliko evropsko pletenko z najrazličnejšimi stvarmi. S kakim veseljem je misijonar Caravario vodil vse te priprave!

Škofa je spremljal Kalist Caravario. Seboj sta peljala tudi dve kitajski učiteljici, eno kitajsko sestro in dva mlada učitelja. Dne 25. svečana se je vkrcala naša ekspedicija na majhno kitajsko barko in v osmih dneh bi morali priti do zaželenega mesta Sin Chow in tam postaviti temelje novi misijonski postaji.

Pokrajina je nemirna in polna piratov, vendar so misijonarji vedno mirno hodili svoja pota. Oba misijonarja, škof Versiglia in Caravario, sta večkrat srečala pirate, se prijazno z njimi

pogovarjala, a nikdar jima niso storili nič žalega. To pot pa ni šlo tako gladko.

Dne 25. svečana popoldne smo prejeli brzjav: „Škof Versiglia in Caravario v rokah piratov.“ Še isti dan ob tri četrt na pet pride drugi brzjav: „Škof in Caravario mrtva.“ Bili smo pravkar pri duhovnem branju, ko g. provikarij odpre brzjav. Vsi smo ostrmeli in se molče razšli.

Naj Vam opišem ves dogodek tako, kakor ga opisujeta učitelja, ki sta spremljala škofa na usodnem potovanju in učiteljici, ki so z lastnimi očmi videli strašno tragedijo.

Kakor sem že omenil, se je vsa družba namenjena na novo misijonsko postajo, vkrcala na barko dne 25. svečana. Počasi se je pomikala barka proti vodi. Proti poldnevu so dospeli v bližino majhne vasice Si T'an Tsemi, ki leži na levem bregu „Severne reke.“ Ko so opoldne odmolili angelovo češčenje, zaslišijo vpitje: „S čolnom k bregu!“ Čolnarji so bili že vajeni takih ukazov in jim ni kazalo drugega kot izvršiti povelje.

Na obrežju je čakala tolpa razbojnikov, oboroženih od pete do glave.

Kdo vam jamči vožnjo na tej reki in kdo vas ščiti?

„Misijonarji smo in nimamo posebnih varilhov.“

„Kam se peljete?“

„V Yeungshan in Sin Chow.“

„Zakaj pa ne prosite našega dovoljenja?“

„Katoliški misijonarji smo.“

„Takoj 500 dolarjev, ali ...“

Stvar je postajala resna. Roparji so začeli pretiti s puškami.

„Pa pridi kdo iz čolna, da se pogodimo.“

Seveda niti misijonarja niti čolnarji se niso upali med roparje na obrežje. Tedaj stopijo roparji sami v barko.

„Veste, denarja imamo prav malo,“ pripomni Caravario.

„Kaj? Nimate denarja? Smrt Evrcpejcem!“

Med tem so se dejansko lotili žensk, ki so iskale obrambe pri obeh misi-

jonarjih, ki sta bila pripravljena z lastnim življenjem braniti poverjene jima ovčice.

Nastal je vik in krik: roparji so vpili ter hoteli zažgati barko, kar pa se jim ni posrečilo.

Ko so misijonarji in ženske zdihovali k Bogu in molili, so se porogljivo krohotali, rekoč: „Ne Boga, ampak nas morate prositi.“

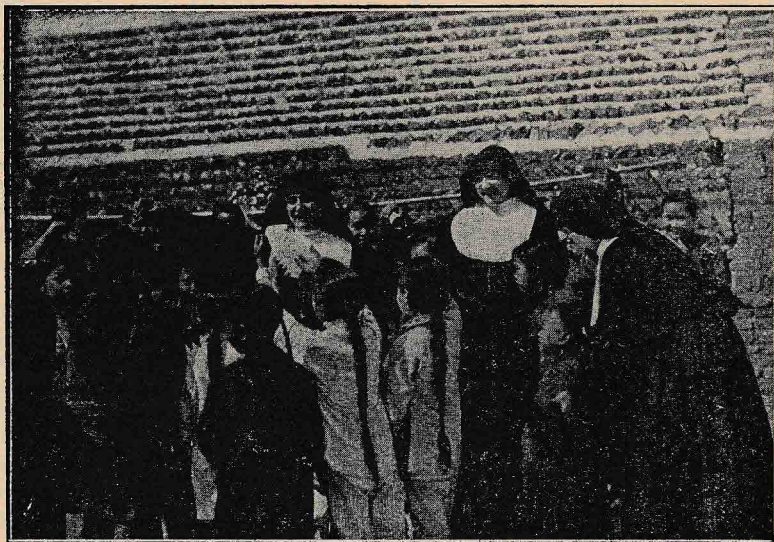
Zastonj je hotel škof pomiriti druhal. Brez usmiljenja so padali po misijonarjih težki udarci s puškinimi ko-

mogel hoditi le oprt na oba spremljevalca učitelja. Kakor zver na plen, tako so roparji planili po škofovskem križeu in verižici. Tudi uro so mu vzeli. Tudi Caravariu so pretipali vse žepe. S plenem niso bili nič kaj zadovoljni.

Nato so čolnarje in oba učitelja izpustili ter jima zapovedali, na hitro odrinejo.

Do tu pripovedovanje dveh učiteljev.

Kar sledi, pripovedujejo ženske, ki so jih roparji še zadržali, pa so se

Shiu Shov (Kitajska). Hčere Marije Pom. med svojimi gojenkami.

piti in s poleni. Hipoma počita dva strela. Bila sta namenjena misijonarjemā, pa nista zadela radi nesloge med roparji samimi. Nekateri namreč niso bili mnenja, da bi se postopalo tako zverinsko in so pravočasno preprečili, da bi strelji pogodili svoji žrtvi.

Ko sta misijonarja pod težo udarcev onemogla, zagrabijo roparji vse tri ženske in jih vlečejo na obrežje. Prva, Marija Tong, se je vrgla v deroč valove, rekoč: „Rajši v smrt, kot pa da žrtvujem devištvo!“ Pa eden izmed roparjev jo je hitro zagrabil za dolgo kito in jo potegnil na suho.

Sedaj je prišla vrsta na misijonarja. Caravario je šel sam s čolna na obrežje, škof pa je toliko oslabel, da je

srečno vrnile iz ujetništva.

Komaj je čoln odrinil, so roparji odvedli oba misijonarja v bližnji bambusov gozd, pa vendar ne tako daleč, da jih ženske, ki so stale na prvotnem mestu, ne bi mogle videti in slišati.

Med razgrajanjem in kričanjem pobesnelih roparjev so se slišale bogokletne besede, psovanje in sramotenje katoliške vere, tujcev in sedanje kitajske vlade. To je znamenje, da so bili med pirati tudi komunisti.

Po kratkem posvetovanju so roparji sklenili, da ubijejo misijonarja. Ko so ženske slišale grozen sklep, so prosile: „Ubijte tudi nas; tudi me hočemo umreti z misijonarjema.“

Sklep so takoj izvršili. Odvedli so

misijonarje globlje v gozd.

V zrak je odjeknilo pet strelav. Žrtev je bila končana.

Lahko si mislite, kak strah je navdajal ženske ob tem groznem dejanju. Z vsem zaupanjem so se zatele k Bogu in k Mariji Pom. za pomoč in varstvo. Roparjem se je mudilo. Hitro so poklicali nekaj domačinov, jim dali neko malenkost, da so zagrebli trupli ubitih misijonarjev, nato pa hitro odridnili dalje s plenom in ženskami. Ženske so odpeljali v pol ure oddaljeno vas, kjer so preživele dva dni in tri noči brez trohice hrane v vednem strahu in trepetu.

Dne 28. svečana navsezgodaj nadaljujejo roparji svojo pot v oddaljene hribe. Tu puste ženske pri neki kmeč-ki hiši.

Okrog dveh popoldne naslednjega dne je prisijal prvi žarek upanja na rešitev. Dober kmet jim je naznanil, da prihajajo vojaki in orožniki, ki zasledujejo roparje. Hitro so tudi roparji zavohali nevarnost in se umaknili. Dne 2. marca zjutraj so vojaki dohтели roparsko tolpo. Po kratkem boju so enega ujeli, druge zapodili v beg, ženske pa osvobodili.

Telesne ostanke ubitih misijonarjev sta dva naša sobrata našla po dolgem in trudapolnem iskanju. Prebivalci bližnje vasi so ubita misijonarja pokopali najprej v bambusovem gozdu, nasled-

nji dan pa skrivaj v suho peščeno strugo. Bali so se namreč, da bi oblasti ne spravliale vasi v zvezo s tem krutim umorom. Trupli sta naša sobrata skrbno odkopala in ju prinesla v misijon.

Kalista Caravaria smo pokopali v Ho Si, naši misijonski postaji, pri vhodu v cerkev sv. Jožefa.

Pogreb umorjenega škofa se je izvršil z veliko slovesnostjo ob udeležbi cerkvenih in civilnih oblasti ter kristjanov od blizu in daleč. Pokopali so ga v cerkvi Srca Jezusovega, ki jo je bil sam sezidal v središču našega vikarijata.

Slava spominu obeh misijonarjev, ki sta padla kot žrtev v spolnjevanju svojih dolžnosti in ki sta oba po Kristusovem zgledu bila dobra pastirja, ki sta dala življenje za svoje ovčice.

H koncu naj pripomnim še to. Škofu je šla krogla skozi usta in prišla ven pri tilniku, Caravariu pa v desno oko in odzadaj malo nižje ven. Lobanjo sta imela oba razbito. Ko sta prišla naša misijonarja na lice mesta, sta še našla svežo kri, ostanke možganov in lobanje. Dolgo nista mogla nobenega priklicati, ker so prebivalci zbežali misleč, da sta duhova ubitih.

V noči od 2. do 3. marca sem vso noč delal in pomagal pripravljati cinkasti krsti. Te smo vložili v dve veliki kitajski rakvi in ju zalimali.

Bl. Janez Bosco naš priprošnjik.

Bog je podelil don Boscu važno nalogo v življenju, kakor jo podeljuje zdajpazdaj izvoljenim možem, ki naj kot svetle meteore zasvetijo na obnebu katoliške cerkve.

Zdaj pa, ko je don Bosco v nebesih, ko ga je sv. cerkev povzdignila do oltarske časti, se zdi, da ga je previdnost božja določila kot posebnega priprošnjika, h kateremu naj se zatekajo verniki v vseh časnih in duhovnih zadevah. O tem pričajo neštete milosti, ki jih Bog podeljuje po njegovi priprošnji. Mnogo teh milosti ima značaj pravega čudeža. Vse to kaže, da je Bog bl. Janezu Boscu

podelil posebno moč v nebesih, da more pomagati bednim zemljanom, ki so v stiski in težavi.

Na to opozarjamo vse naše blage sotrudnice in sotrudnike. Priporočamo vsem, naj gojijo posebno zaupanje do priprošnje bl. Janeza Bosca, ki je dobrotnikom salezijanske ustanove še posebno naklonjen. To zaupanje naj širijo tudi vneto med znanci in prijatelji, da bo tudi slovensko ljudstvo polagoma postalo deležno onih milosti, ki jih Bog deli po priprošnji svojega zvestega služabnika.

Prosimo tudi, da nam o vsaki izredni uslišani prošnji točno poročajo, da

jo objavimo v Vestniku v večjo čast božjo in proslavo našega bl. duhovnega očeta. Pripomnimo pa, da imajo za proslavo bl. Janeza Bosca posebno

veljavo uslišane prošnje le tedaj, če smo se s prošnjo obrnili izključno do njega in to naj se tudi v poročilih pripomni.

Po priprošnji bl. Janeza Bosca.

Meseca julija sem bil po opravih v Pergine (Južno Tirolsko). Ko sem se vrnil domov sem zapazil, da nimam več v žepu denarnice, v kateri je bila precejšnja vsota denarja, par važnih listin in podobica bl. Janeza Bosca, ki mi je bila zelo draga. Prebrskal sem vse doma, iskal sem zunaj doma, nalašč sem se vrnil v Pergine po isti poti, vprašal sem povsod, kjer sem se prej mudil, toda vse iskanje je bilo brezuspešno. Javil sem zadevo pri orožnikih v Pergine, toda tudi tu niso ničesar vedeli o moji denarnici. Ves potr sem se vrnil domov v Trident, tu še enkrat prebrskal vse obleke in vse kote, a denarnice nikjer.

Moja dvanajstletna hčerka Itala mi reče tedaj: „Papa, jaz pa bom prižgala svečo in zmolila očenaš pred sliko bl. Janeza Bosca.“ Jaz sem bil ves zatopljen v svoje misli, moja stara hišna postrežnica, ki je bila navzoča, pa je občudovala preprosto pobožnost moje hčerke. Hipoma se moja hčerka obrne, rekoč tele besede: *Papa, meni se zdi, da se mi don Bosco smehlja.* Prav v tistem trenutku zaslišimo daleč proč od mene in od služkinje, za hrbtom moje hčerke, ki je dalje molila, ropot, kot da je nekaj padlo na tla. *Bila je moja denarnica z vso vsebino.* Hčerka je denarnico prva uzrla, jo pobrala in jo izročila meni, ki se mi je tresla roka od samega presenečenja.

Prav nič ne dvomim o tem, da je ta izreden dogodek pripisovati edinole don Boscovi priprošnji, h kateremu se bom odslej še s posebnim zaupanjem zatekal v vsaki potrebi. Prepričal sem se, da je don Bosco posebno naklonjen bivšim gojencem svojih zavodov in da jim prav rad pomaga v stiski.

Silvij Passerini

Diplomirani kemik in lekarnar.

Trident okt. 1929.

Salezijanski klerik Modest Tessari, določen za Kolumbijo, je nenadoma obolel na španski influenci. V par dnevih se mu je stanje sicer zboljšalo, toda nepričakovano ga je napadla nova bolezen: trenuten prepah mu je neki večer povzročil hude bolečine v ušesih; tudi vročina je močno narastla. Poklicali smo zdravnika. Le-ta je izjavil, da je stvar zelo resna in nevarna ter je svetoval, naj pošljemo bolnika v Bogotá, kjer bo imel boljšo oskrbo.

V Bogotá se je bolnikovo stanje vedno slabšalo. Radi prevelikih bolečin je izgubil zavest: vročina pa je bila tako visoka, da so se zdravniki resno bali, da ne bodo nastopile usodne komplikacije. Lahko si je misliti kako smo bili vsi potrti. Ubogi sobrat je komaj prišel do svojega cilja, o katerem je tako dolgo sanjal, pa mu je že grozila bridka smrt. Bal sem se zanjga zlasti jaz, ki sem toliko žrtvoval, da bi dragemu sobratu olajšal pot, ki naj bi ga privedla na polje salezijanske delavnosti. Tedaj sem se z vsem zaupanjem obrnil na bl. Jan. Bosca. Sobratom sem priporočil, naj opravijo po mojem namenu devetdnevnicu na čast Blaženemu.

Nestrpno smo pričakovali izida. Prva poročila niso bila ugodna. Zdravnik specialist je izjavil, da gre za silno nevarno ušesno vnetje in da bi bila potrebna težka in zelo nevarna operacija. Med tem pa je bolniku predpisal nekatera zdravila. Po dveh dneh se je bolniku stanje nenadoma zboljšalo na veliko začudenje zdravnika in vseh ki so poznali njegovo stanje. Operacija ni bila več potrebna. V par dnevih je klerik popolnoma ozdravel in danes je ves hvaležen bl. Janezu Boscu za vrnjeno zdravje.

Jožef Bertola

inspektor sal. province.

Bogotá

Živo smo imeli še v spominu slavnosti, ki so se vršile v Turinu ob prenosu trupla bl. Janeza Bosca, ko pride k meni gospa Boccardo Emilija poročena Gallo vsa potrta in žalostna radi težke bolezni svojega osemletnega sinčka. Skušal sem jo potolažiti ter ji nasvetoval, naj se priporoči don Boscu, katerega priprošnja je tako mogočna pri Bogu. Dal sem ji tudi podobico Blaženega in ji še priporočil, naj napravi njemu na čast devetdnevnicu ter ga prosi, da ji ozdravi sina.

Sam sem večkrat obiskal malega bolnika: že sedem mesecev je ležal v postelji žrtev hudega protina, vsled katerega je bilo tudi srce močno prizadeto. Malček se ni mogel prav nič gibati, užival je zelo malo, bil je tako bled in upadel, da sem mu prisodil le še malo dni življenja. Mati je takoj pričela devetdnevnicu in obljubila, da bo s sinčkom poročala v Turin v cerkev Marije Pomočnice, ako ozdravi.

Na večer drugega dne devetdnevnic je deček nenadoma ves živahen in vesel vstal s postelje in prosil mamo, naj mu da jesti. Bil je sicer še bled in upadel radi prestane bolezni, toda čvrst in dobre volje: bil je ozdravljen. Sedaj hodi zopet v šolo in skuša nadomestiti zamujeno. Mati, vsa srečna, da ji je ljubi otrok ozdravel, se zahvaljuje bl. Janezu Boscu za izredno milost, ki jo je izprosil pri Mariji Pomočnici.

Rachetta Palajefa,

Ernest Scovazzi, župnik.

* *
*

Gospodična Roza Giustetto iz Turina je bila 10 let hudo bolna. Bolezen se je v zadnjem času tako poslabšala, da je zdravnik smatral nujno potrebno težko in nevarno operacijo. Že je bil pripravljen zanjo prostor v glavni turinski bolnici in za operacijo tudi čas določen. Bolnica pa se nikakor ni mogla sprizajziti z mislijo na operacijo. V tem težkem položaju jo navdahnem misel, da bi požrla drobec obleke bl. Janeza Bosca in se zaupno priporočila njegovu priprošnji. To je tudi storila. Okoli stoječi so pričakovali, da bo temu dejanju sledilo bruhanje, kakor se je to vedno zgodilo, ako je

bolnica kaj zaužila; toda glej čudo; bolnica je nenadoma popolnoma ozdravela, na mah so prenehale vse bolečine, vročina je padla na normalno višino in bruhanje je bilo čisto ustavljeno: od tistega hipa je lahko uživala hrano brez vsake težave.

Ni se torej zastoj zatekla k bl. Janezu Boscu. Operacija ni bila več potrebna in zdravje, za katero je tako hrepeneče molila k bl. Janezu Boscu, se ji je vrnilo.

Turin 30. dec. 1929.

*Dr. Peter Bartolone
nadškof. cerem.*

* *
*

Gospa Josipina Bosio je težko obolela na legarju, ki se mu je po desetih dnevih pridružila še pljučnica. Bolnici se je stanje tako poslabšalo, da je izginilo vsako upanje na ozdravljenje. Zdravnik ji je nudil vso pomoč, ki jo premore zdravniška veda, toda brez uspeha. V noči dne 12. maja je prišel k njej sorodnik duhovnik, da bi ji podelil zakramente za umirajoče. Pa bolnica je bila v tako težkem stanju, da ji ni mogel sprva podeliti drugega kot sv. poslednje olje. Šele pozneje, ko je bolnici nekoliko odleglo, ji je mogel podeliti tudi sv. popotnico.

Stanje bolnice je trajalo par dni nespremenjeno. Dne 17. maja je prosila, naj ji navežejo na laket podobico bl. Janeza Bosca. Ob enem je obljubila, da bo poslala, ako ozdravi, 50 lir za salezijanske naprave v Turinu. Nato je zaprla oči, kakor da hoče zaspiti. Po noči je kakor v blodnji izgovorila besede: „Marija, Marija, mene je strah, župnik mi pravi, da se bo v soboto odločilo, naj li umrjem ali ozdravim.“

Po teh besedah je obmolknila. Po preteku četrte ure je iznova izrekla besede: „Župnik mi pravi, naj se ne bojim, ker bom ozdravela.“ Te besede sta slišala njen zdravnik in strežnica, ki sta bila navzoča.

Naslednje jutro, v soboto 18. maja se je bolnici obrnilo na bolje. Polagoma so se ji začele vračati moči in v kratkem je bila popolnoma zdrava. Ko so ji pokazali podobico bl. Janeza Bosca, je vsa iznenadena vzkliknila:

„Ta, prav ta je tisti duhovnik, ki se mi je prikazal v spanju in mi je rekel, da bom ozdravela. Kako je bil lep! Videla sem ga, kako je hodil z naglimi

koraki, pokleknil, molil in nato izginil.“

Palma Montechiaro 15. nov. 1925.

Dr. Jožef Mangiavillani, zdravnik.

Poročilo iz Svete dežele.

(Poroča Tinko Povše).

Čitali ste v časopisih o vstaji, ki so jo mohamedanski Arabci uprizorili proti Judom v Palestini. Naši zavodi sicer med vstajo niso nič trpeli, kljub temu, da je bila nevarnost velika, pač pa so prišli v prav mučen položaj naši kleriki iz Betlehema, ki so tik pred vstajo, nič hudega sluteč, šli na dolgo poučno potovanje v Galilejo in jih je vstaja nepričakovano zajela na poti proti domu. Naj Vam opišem njihovo trnjevo pot skozi velike nevarnosti, iz katerih jih je previdnost božja skoro čudežno rešila.

Automobil je zapustil Kajfo in goro Karmelske Matere božje. Naši kleriki, polni lepih vtisov od potovanja po Galileji, se vračajo v skalovito Judejo, v Betlehem, da se čez nekaj dni zopet poglobijo v učenje. Veselo je njihovo razpoloženje; pač ne slutijo, kako težke preizkušnje jih čakajo, preden bodo prišli v Betlehem. Prav tedaj je namreč v vsej Judeji zadivjal upor Arabcev. Zlasti v mestu Jeruzalemu je divjal brezobziren boj za življenje in smrt. Mohamedanci so ropali, požigali, morili vsevprek po judovskih delih mesta in po bližnjih vaseh, če so le sumili, da kje diši po judovstvu. Vse to radi nekoliko nesrečnikov, ki so se drznili izzivati mohamedanski fanatizem, sramotiti preroka Mohameda in pretiti, da bodo vzeli mohamedancem Omarjevo mošejo, pravi zaklad stare arabske umetnosti, ki pa je postavljena na mestu nekdanjega jeruzalemskega templja. Zlasti pa je mohamedance razdražila pretnja, da bodo Judje pokupili vso Palestino in ustanovili „Sijonsko kraljestvo.“

Hitro je vozil avtomobil skozi Samarijo. V bližini Naplure, kjer je ležalo nekdanje mesto Sihem, pri katerem je Jezus govoril s samaritansko ženo, zapazijo naši izletniki več gruč Arabcev, ki gledajo grozeče na popotnike. Kar skoči neki Arabec na avtomobil, da bi se polastil ključev za bencin. Naš šofer, mlad sobrat, ga pošteno krene po roki in pokliče

angleškega vojaka, ki naj bi jih spremljal skozi mesto. Radi varnosti prisede na avtomobil še načelnik mesta, mohamedanec. Množica besno rjove: „Judje so, Judje so, in vojaki jih ženejo v zapor!“ Nič ni pomagala vojakova prisotnost, tudi načelnik se je zaman trudil, da bi pojasnil svojim zvestim podložnikom, da naši kleriki niso Judje. Po zraku že frči kamen in pade na avtomobilovo streho. Za prvim kamnom prileti drugi, tretji, cela toča in lomi avtomobilovo streho. Zunaj divjaško kričanje, na avtomobilu pa zmešnjava. Vsi tišče glave k tlom. Šofer vozi z največjo brzino; tako je avtomobil kmalu pustil za sabo razjarjeno druhal. Eden izmed klerikov je bil ves krvav po glavi, kamor ga je zadel oster kamen, drugi so si tipali hrbte, ki so čutili posledice arabske jeze.

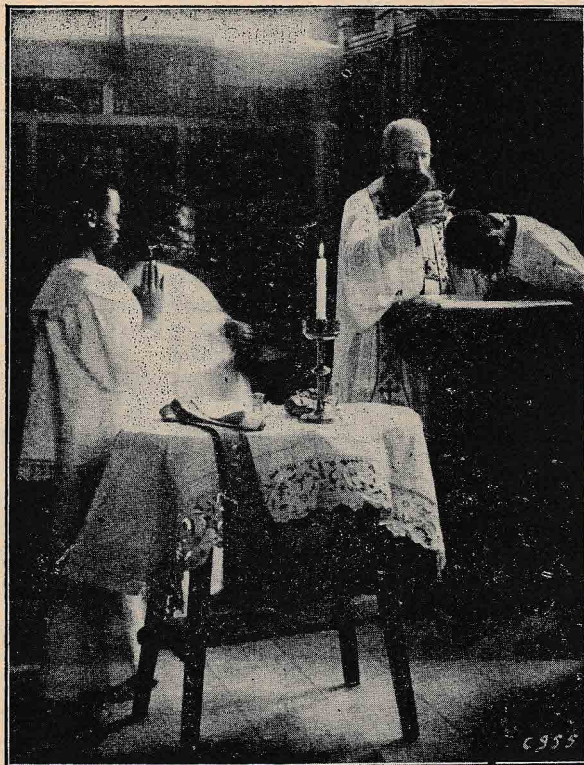
Toda to je bil šele začetek nevarnosti. Vojak jih je opozoril, da gredo naravnost v smrt, ako nadaljujejo pot, ker je bila tedaj že vsa Judeja v plamenih. Ni kazalo drugega kot umakniti se v vojašnico. Vojašnica stoji zunaj mesta. Povsod so izletniki videli znake prestanih bojev: okna so bila pobita, tla krvava. Na ravni strehi so bile postavljene strojne puške, pripravljene na smrtno žetev. Ze zjutraj so Arabci napadli vojaško posadko, da bi se polastili orožja, pa so jih Angleži odbili.

Poveljnik je naše klerike prijazno sprejel; pripomnil pa je, da se boji še hujšega napada, ki bi imel lahko usodne posledice, ker ima samo 30 vojakov, a ustašev je ogromno število. Umevno je, da v takih okoliščinah ni večerja nobenemu dišala. Preudarjali so, kako bi se rešili iz nevarne zagate. Snovali so vse mogoče načrte, toda noben ni bil pravi. Tudi predlog, da bi jih polagoma odpeljal nad vojašnico krožeči zrakoplov ni obveljal. Marsikdo je imel že občutek, da mu predira prsi mrzli handžar. Kako goreče so opravili večerne molitve, kako

skrbno so si izprašali vest in pobožno prejeli blagoslov Marije Pom. ki jim ga je podelil duhovnik, ki je izletu načeloval. Niso imeli mnogo upanja, da bodo dočkali jutrišnjega dneva.

Gredo k počitku. Sobica, ki jim jo je odkazal poveljnik, je bila v pritličju. Okna so bila nezamrežena in brez šip.

ska šoferja podkupljena in tedaj bi se jima godilo še slabše nego našim „Judom.“ Toda druge poti ni bilo. Izletniki se izročijo božjemu varstvu in zasedejo avtomobil. Na poti se pogostokrat slišijo grozeči glasovi, toda navzočnost arabskih avtomobilov, prepreči vsako krvavo dejanje.

Belgiski Kongo: sv. krst.

Da se ne bi izdali, niso niti luči prižgali. Gorje, če jih zapazijo Arabci. Polegli so po tleh. Od zunaj se čuje divje rjovenje. K sreči tisto noč Arabci niso ponovili napada na vojašnico.

Toda kako priti v Betlehem? Načelnik mesta si je izmislil zvijačo. Po dolgem iskanju je našel dva velika arabska avtomobila namenjena v Jeruzalem. Dogovorili so se, da bo naš avtomobil vozil v sredi med njima in tako prevaril prežeče Arabce, ki kaj takega ne bodo slutili. Predrzen sklep! Kaj lahko bi namreč razjarjena množica zasumila, da sta arab-

V bližini Jeruzalema se jim postavi nasproti sredi ceste nekaj Arabcev z golimi handžarji v roki. Naš šofer v skrajni stiski zavozi kar med nje z namenom, da jih tudi povozi, ako ne bi odskočili pravočasno. Seveda so se Arabci umaknili maščevali pa so se s tem, da so vrgli za avtomobilom par kamnov.

Zalosten je bil pogled v Jeruzalemu. Ulice kakor izumrle. Vrata, okna povsod zaprta. Tam, kjer je prej vrvelo veselo življenje, kjer je človek slišal govoriti vse mogoče jezike, kjer si videl romarje z vsega sveta, krože sedaj le težki vo-

jaški avtomobili s strojnimi puškami in na mnogih mestih reže temna žrela močnih topov. Nad mestom brni trinajst zrakoplovov; drugi zrakoplovi pa so usmerjeni k reki Jordanu, da ustavijo prodiranje Beduinov, teh krepkih „sinov puščave.“

Naši izletniki se takoj obrnejo na vojaškega poveljnika in mu razložijo svoj položaj. Ta jim da četo vojakov s strojno

puško, da jih spremijo v Betlehem.

Težko so sobratje v Betlehemu čakali na izletnike: bali so se za njihovo usodo. Kar bliskne novica: So že tukaj! Res se je pripeljal na dvorišče velik vojaški avtomobil in za njim avtomobil z našimi izletniki. Prašni so, bledi, prepadeni in do skrajnosti utrujeni, toda rešeni; božja previdnost je očitno čovala nad njimi.

Pismo iz Makasa (Ekvador).

Hotel sem Vam pisati že pred enim mesecem, a odlašal sem do tega trenutka radi preobilnega dela; in tudi danes moram prav hiteti, ako hočem, da bo pismo gotovo, preden pismonoša odide v Rio-bambo, ki je oddaljena 7 dni hoda od tu.

V Makasu živimo precej mirno, le tupatam nas vznemiri kak žalosten dogodek. Pred tremi tedni smo pokopali nekega mladega fanta Makabejca, ki je prav na tragičen način izgubil življenje. Makabejci mnogokrat obiščejo hivarске kočе, včasih z dobrim namenom, včasih pa tudi s slabim. Omenjeni mladenič-Rafael mu je bilo ime - je šel pred enim letom v neko hivarско naselbino kake 4 ure daleč, da je tam nakupil od Hivarov nekaj reči. Pri tem pa se je vnel prepir med njim in med Hivarom Mandžu. Le ta se je hotel nad njim maščevati: povabil ga je, naj pride na njegov dom in se pri tem delal, kakor da se je sprijaznil z njim. Res se je fant, nič hudega sluteč, odzval vabilu. Pri kosilu pa mu je Hivarec primešal strupa v juho. Mladenič je sicer čutil nekaj bolečin v črevesju, toda ni prav nič sumil, da bi bil zastrupljen. Vrnil se je domov, toda kmalu je bilo opaziti na njem žalostno spremembo; prej cvetočih lic, prijaznega nasmehljaja, je začel sedaj bledeti in hujšati, ni mogel več ničesar uživati. Bolečine v črevesju so postajale od dne do dne hujše. Stanje njegovo je bilo vedno obupnejše in dne 10. decembra je zatisnil za vedno oči. Ves Makas je žaloval nad njegovim grobom.

Zvedeli smo pozneje, da se je Hivarec Mandžu v svoje zločinske namene poslužil neke vrste žabe. Ubil jo je, posušil in iz nje napravil prah; tega je zmešal z nekaterimi rastlinami in tako pripravil smrtonosen strup, ki pa deluje počasi.

Zločinca so uklenili in sedaj je tu v ječi. Zvedelo se je tudi, da je na isti način umoril že 7 Makabejcev in 3 Hivare. Zakon tu ne pozna smrtne kazni, pač pa dosmrtno ječo. Mandžu je hotel iz ječe pobegniti, toda ječar ga je pravočasno zasačil ter ga uklenil v „sepo,“ t. j. debelo deblo prerezano čez polovico, ki ima na sredi dve luknji. V ti luknji mora zločinec vtakniti noge, ki so tako vklenjene med debeloma, kar povzroča hude bolečine. Umevno je, da zločinec v takem položaju nikakor ne more ubežati. Čujejo se pa vesti, da ga nameravajo ubiti. Kako? Ječar bo pustil vrata ječe odprta, Hivarec bo hotel ubežati, zunaj pa ga bodo ustrelili, kajti onega, ki hoče zbežati smejo umoriti na ta način.

Dne 6. decembra je bila posvetitev naše nove kapelice, delo predstojnika našega misijona v Makasu, ki deluje v Ekvadorju že nad 17 let. Revež je skoraj jokal od veselja, ko je videl uresničene svoje dolgoletne sanje. Kapelica je stala približno 78.000 Din. Denar so nabrali verniki po Evropi; nekaj je prišlo tudi od sv. Detinstva.

Dne 7. decembra sem obiskal dve hivarški naselbini na oni strani reke Upano. Ljubi Bog, kakšni prizori so se nudili mojim očem! V eni naselbini sem našel 102 leti staro ženico, ki je zdihovala v bolečinah. Dal sem ji nekaj zdravil ter ji podaril šivanko in ogledalce. Obljubil sem ji, da se v dveh dneh povrnem, da jo krstim. Revica me je prosila, naj jo krstim takoj, toda smatral sem za primerno, da to odložim za drugi dan, ko bom imel več časa, da jo poučim v krščanski veri.

Popoldan sem se vrnil v Makas. Še isti dan smo blagoslovili kip Brezmadežne, ki sem ga bil kupil v Kuenki, ko

sem bil tam na duhovnih vajah.

Dne 8. decembra je bilo mnogo svetih obhajil. Moj pevski zborček je pel dvo-
glasno latinsko mašo.

Dne 15. decembra smo obhajali praznik blaženega Janeza Bosca. Na ta praznik smo se pripravljali s tridnevnicco, med katero se je moj pevski zbor prav dobro obnesel, čeprav bi ne mogel tekmovati z

v vsakdanjem delu kot poprej.

Dne 14. decembra pred don Boscovo slavnostjo se mi je zgodila nesreča, ki bi imela prav lahko tragičen konec. Krasil sem našo kapelico od zunaj. Ko sem skoro dokončal delo, mi lestva spodrsne in padel sem 6 metrov globoko. Noga mi je takoj začela otekati in že sem mislil, da bo slučaj prav resen, toda don Bosco

Sal. misijonarji v Makasu. Drugi na desni je Slovenec Bogomil Trampuš.

Vašim zborom na Rakovniku. Na dan praznika je bilo zopet obilo obhajil. Ob 9. uri je bila slovesna sv. maša, pri kateri so naši mali pevčki zapeli Hallerjevo „Missa tertia.“ Provikarij, ki je sam odličen glasbenik, mi je rekel: „Nikoli nisem mislil, da je v Macasu mogoče kaj takega doseči.“

Zvečer je bila kratka prireditev. Ob tej priliki smo prvokrat nastopili - tovariš z violino - moja malenkost pa z melodijem. Makabejci so kar strmeli, ko so prvokrat slišali violino.

Sedaj so prazniki minuli in zopet smo

tega ni hotel in sedaj se že počutim precej dobro, dasi mi noga še ni popolnoma v redu. Moji sobratje trdijo, da bi se bil prav lahko ubil, ker je padla za menoj 10 m. dolga lestva iz trdega lesa. No don Bosco pa je čuval nad mano in preprečil večjo nesrečo.

Mnogo srčnih pozdravov vsem sobratom, sotrudnikom in sotrudnicam.

Vdani

Bogomil Trampuš
sal. misijonar.

Makasu, 1. jan, 1930.

ANDREJ BELTRAMI. Kdo je bil Andrej Beltrami? Mlad duhovnik salezijanske družbe, mož dela, molitve in trpljenja iz ljubezni do Boga. Šest let je z največjo vdanostjo prenašal bolezen, ki je že tolikim izpodjedla korenine mladega življenja. Ves čas svoje boleznici je bil svetiljka, ki je drugim kazala pot svetosti in redovne popolnosti. Ure in ure je kleče premolil

pri oknu svoje sobe, ki je bilo tik nad tabernakljem. Kako srečnega se je počutil, da je mogel kljub boleznici imeti trajne stike z Jezusom v presv. Reš. Telesu. Kadar ni molil, je neprestano pisal. Spisal je lepo število knjig, ki dihajo najpopolnejšo ljubezen do Boga in do bližnjega. Izdala jih je salezijanska tiskarna v Turinu.

Razprava za blaženost tega svetega duhovnika, ki je umrl l. 1897. je v teku.

Poslednje pismo umorjenega misijonarja Caravaria svoji materi.

Shin - Chov 13. febr. 1930.

Pred nekaj dnevi sem dospel iz svoje rezidence v Lin - Chov semkaj v središče našega misijona. Potovanje z barko je trajalo 4 dni. Z menoj je bil tudi dober kitajski mladenič. Prve tri dni se nama ni zgodilo nič posebnega, zadnji dan pa so prišli na našo barko roparji. Bili so oboroženi s puškami in pištolami, pa so bili zelo vljudni z nami. Ostali so v naši barki par ur, nato so se pa izkrcali in šli svojo pot. Kot sama vidiš, je bil Gospod res dober z mano. Prišedši semkaj, sem prejel lepa darila, ki si mi jih poslala: knjige in sladkorčke. Prav res si me iznenadila in tvoja pozornost me je naravnost ginila. Ob misli, koliko si žrtvovala zame, mi silijo solze v oči. Zahvalil sem ljubega Boga in ga prosil, naj Ti on povrne vse, kar dobrega storiš zame.

Čez nekaj dni bom odpotoval v družbi našega škofa in kakega mladeniča, ki je dovršil svoje študije, in se bom vrnil v Lin - Chov. Zopet se bomo vozili teden dni v barki. Dežela je polna roparjev, toda zaupamo v Boga, ki nam bo pomagal. Tudi pred roparji je naše srce vedno mirno in spokojno. Kako čutimo, da smo v božjih rokah!

Bodi pogumna in srčna, draga mamica! Kot vidiš, je naše življenje posuto s trnjem, toda v molitvi in popolnem zaupanju do presv. Srca Jezusovega ter do Marije Pomočnice bomo našli mir tudi v trpljenju. Nobena stvar naj Te ne vznemirja in plaši. Pojdi vsak dan k sv. maši in k sv. obhajilu in kadar imaš Jezusa

v svojem srcu, ga najprej ponižno moli in se mu zahvali, nato pa mu zaupaj vse svoje križe in težave in prosi ga, naj Ti On pomaga. Naša družina je posvečena presv. Srcu Jezusovemu; ako bomo vanj zaupali, nam bo gotovo podelilo potrebno pomoč in nam pomagalo, da bomo lahko nosili vsakdanje križe in storili kaj dobrega za naše duše. Naše življenje bo kmalu pri kraju in konec bo preizkušenj: v nebesih pa bomo večno srečni. Bodi mirna, draga mamica, če boš z Jezusom nosila križ, ne boš čutila njegove teže.

Prav pristrčno se Ti zahvalim za vse, kar si mi poslala, vendar najlepše, kar moreš storiti zame je, da se me spominjaš v molitvi in da me tudi drugim priporočaš v molitev. Samo Bog nam more dati moč, da bomo premagali vse težave misijonarskega življenja. Moli, moli mnogo zame, da bi bil svet duhovnik, posvečen edinole delu za zveličanje duš. Vem, da si vedno molila zame, da bi kdaj dosegel duhovniško čast; sedaj pa, ko sem jo dosegel, moli še, da bi bil vreden te visoke časti. Tu ne manjka težav in nevarnosti: večkrat moram biti dolgo časa čisto sam; poganski svet pa je sila ogaben in grd. Pomagati moram tudi tem kristjanom, zato sem potreben posebnega božjega varstva. Vsak dan se Te spominjam pri sv. maši ter Vas vse izročam presv. Srcu Jezusovemu, zato sem prepričan, da Vam ne bo manjkalo to, kar je potrebno.

Pozdravi mi papana, sosede in znance.

Tvoj sin Kalist.

Praznik Marije Pom. kr. na Rakovniku.

Deževnemu petku je sledila solnčna sobota. „Hvala Bogu, Marija bo imela lep praznik!“ Molitev dečkov, ki so v petek, ko je od jutra do večera lilo kakor iz škafa, hodili pridno v cerkev in prosili Marijo za lepo vreme, je bila uslišana. Povsod v zavodu se je kazalo navdušeno gibanje in živahno pripravljanje za praznik.

Začeli so prihajati romarji in so pri-

hajali ves dan. Zvečer ob šestih jih je bilo že toliko, da so napolnili ves prostor pred Lurško votlino. Vršila se je ljubka akademija s petjem in godbo, posvečena nesrečni Rusiji.

Ko je legel večerni mrak, se je razvila dolga lurška procesija, ki se je kakor ognjena reka med slovesnim zvonjenjem, med pevanjem in molitvijo pomikala od lurške votline proti

Dolenjski cesti in nazaj proti svetišču.

Procesiji je sledil v svetišču govor, pete litanije in blagoslov z Najsvejšim. Večina pobožnih romarjev je vso noč vztrajala v svetišču. Koliko molitev in petja v oni noči v čast Pomočnici kristjanov! Le srea, ki ljubijo, so zmožna tako velikega napora.

Pobožni noči je sledil veličastni pra-

naprejena sama nepretrgana reka ljudstva. Polno je bilo svetišče, polno dvorišče, polne ceste, kjer se je imela pomikati procesija.

Po govoru o pol štirih, v katerem je prevzvišeni škof dr. Rožman poljudno in navdušeno, kakor zna on, govoril o Mariji, se je razvila veličastna procesija. Vršila se je v naslednjem redu: Bandero Marije Pomočnice — Be-

Miyazaki (Japonskâ). Po prejemu sv. krsta.

znični dan. Novi romarji, ki so kakor v nepretrgani procesiji prihajali na Rakovnik, so prinašali novo življenje. Življenje zunaj svetišča, življenje v svetišču: zunaj živahno gibanje, v svetišču ginljiva pobožnost, molitev, pevanje, sv. maše, krog 4000 sv. obhajil.

Radi velikega navala ljudstva je bila ob desetih, poleg pontifikalne sv. maše v svetišču, druga tiha sv. maša na dvorišču.

Lep je bil dan v svoji jasnoti, kakor nalašč ustvarjen za praznik. Zato je vabil in privabil — zlasti popoldne — tisoče ljudstva. Cenili so jih nad 15000. Pravijo, da je bila cesta od sv. Jakoba do Rakovnika od dveh

looblečeni dečki — Skavti — Oratorijanci Mladinskega doma — Oratorijanci z Rakovnika — Gojenci z Rakovnika z godbo — Moški — Marijine družbe z zastavami: Smarje, Crnuče, Sostro, Dev. Mar. v Polju, Rudnik, Uršulinska, Križanska, Frančiškanska, Št. Peterska, Sv. Jakoba — Gospe — okrog 400 belooblečenih deklic — Godba bivših gojencev — Pevski zbor — Duhovščina z milost. g. opatom iz Rajhenburga in prevzv. g. škofom dr. G. Rožmanom — Kip Marije Pom. kr. obdan od slikovite garde — Belooblečene gospodične — Gojenke iz Lichtenurna v svojem kroju — Nad 100 narodnih noš — Dolga vrsta drugega občinstva.

Pogled na pestro procesijo in na ogromno množico, ki je stala ob poti in tvorila špalir, je bil imponanten.

Veličastno procesijo je zaključil blagoslov z Najsvetejšim, ki se je podelil v cerkvi in na dvorišču.

Potem ko so prenesli kip v svetišče, so se zgrnili okoli njega pobožni romarji in v svojem navdušenju želeli dobiti za spomin skromno cvetko ali

vsaj steblo cvetke iz okrasja, ki je obdajalo kip Matere božje, ob enem pa so se dotikali kipa in ga poljubljali s tisto nežno in sveto ljubeznijo, ki je morala ganiti vsakogar.

Dolgo je še ostalo ljudstvo v cerkvi pred kipom Pomočnice kristjanov, dočim je zunaj koncertirala godba bivših gojencev in zaključila lepo slavnost, ki bo zopet ostala vsem v sladkem spominu.

Poročila iz naših zavodov.

RAKOVNIK, LJUBLJANA.

Na inicijativo vlč. g. župnika Janka Barleta se je dne 11. maja v župni cerkvi sv. Jakoba, pod katero spada tudi Rakovnik, obhajala prav lepo uspela cerkvena slovesnost na čast bl. Janezu Boscu. To slavje je pokazalo, kako hitro si je ljubeznivi naš Blaženi pridobil na Slovenskem zaupanje in spoštovanje. Izredno veliko število občudovalcev bl. Janeza Bosca, med katerimi je bilo opaziti tudi višje uradnike, je napolnilo precej veliko župno cerkev že med tridnevno pripravo na praznik od 8. do 11. maja. Okusno razsvetljena cerkev in podoba bl. Janeza Bosca nad glavnim oltarjem, posebno pa krasno petje pod spretnim vodstvom g. Stanka Grabnarja, je blažilno vplivalo na srca številnega ljudstva, ki je prišlo, da se priporoči svetnikovi priprošnji. Vpoljudni obliki je razvijal v svojih šmarničnih govorih tekem tridnevne ravnatelj salezijanskega zavoda na Rakovniku zanimive dogodke iz don Boscovega življenja in pokazal ozek stik med njim in Marijo Pom., ki je bila pravzaprav voditeljica vsega don Boscovega dela. Nad vse vzneseno pa je govoril v nedeljo, 11. maja dr. Tomaž Klinar pred pontifikalno mašo. V jedrnatih besedah je orisal življenje velikega apostola mladine in gorečega duhovnika. Poudarjal je zlasti, kako je don Bosco z neumorno delavnostjo izvrševal svoje duhovniške posle v spovednici, kljub neštevilnim drugim opravilom. Pri vsem delovanju ga je vodilo načelo: rešitev duš. Za podlago svojega vzgojnega sistema je postavil pogosto prejetje sv. zakramentov. V tem obstoji ves uspeh njegove

vzgoje. Po njegovem naročilu se razširja povsod, kjer delujejo njegovi sinovi, pobožnost do Marije Pomočnice.

Pontifikalno sv. mašo je daroval presvetli g. pomožni škof dr. Gregor Rožman.

Slovesnost se je zaključila z zahvalno pesmijo po večerni šmarnični pobožnosti.

RADNA.

Naša zelena Radna že dolgo ni videla tako lepega dne, kot je bil dan 1. junija t. l. Slavili smo praznik Marije Pomočnice. Toda ta praznik je letos posebno povzdignila okoliščina, da je bil istega dne odkrit in slovesno blagoslovljen novi kip bl. Janeza Bosca, ki stoji v parku pred zavodom. Naj to slovesnost s par skromnimi vrsticami popišem.

Začnem kar pri kipu, da bo šlo vse po vrsti. Misel, da bi postavili bl. Janezu Boscu za prvo obletnico njegove beatifikacije v našem lepem parku pred zavodom spomenik, je bila sprejeta od našega sotrudištva z velikim navdušenjem. V kratkem času je bilo nabranega toliko denarja, da se je lahko kip naročil. Medtem pa smo se spravili na delo, da mu pripravimo dostojen prostor. Načrt za podstavek je napravil naš priznani umetnik g. Jož. Imprl z Rakovnika, postavil pa ga je zidarski mojster g. Tihole iz Sevnice. Kip sam pa je umetniško delo salezijanske mednarodne kiparske šole v Turinu. Neizrečeno smo ga bili veseli, ko je srečno prispel na Radno.

V soboto pred praznikom so bili vsi prebivalci Radne na delu, da so zavod in okolico dostojno pripravili na veliko

slovesnost. Nekateri so postavljali mlaje, drugi so krasili zavod, zopet drugi so pripravljali na dvorišču oltar. Blage sotrudnice, pa so nam prinesle veliko cvetja in vencev.

Na predvečer praznika smo priredili v svitu balončkov pri lurški kapelici v parku kratko, prisrčno akademijo. Z Marijino pesmijo na ustnih in z mislijo na presladko našo Mater v srcu smo se podali k počitku. A marsikdo dolgo časa ni mogel zatisniti oči v želji, da bi že skoraj napočelo jutro in zasijal toli zaželeni, slovesni dan.

In res, Marija si je tudi to pot, kakor vedno, pripravila nad vse krasen dan. Že na vse zgodaj so se začele zbirati pred zavodom take množice pobožnih romarjev, da jih Radna toliko menda še nikdar ni videla.

Ob pol 10. se je pričela slavnost z odkritjem kipa bl. Jan. Bosca. Bil je slovesen trenutek, ko se je med navdušenim petjem na čast Blaženemu pomikal krasen sprevod. Med številno asistenco duhovnikov in klerikov je pristopil k spomeniku mil. g. opat iz Rajhenburga v pontifikalni opremi, da ga blagoslovi. Srce je zatrepetalo od navdušenja in oko se je zazibalo v ginjenju, ko je padel zastor in se je prikazal smehljajoči se obraz Blaženega.

Nato je preč. g. konsist. svetnik Tratnik, župnik rajhenburški, v vznesenem govoru podal razvoj češčenja Marije Pom. zlasti pri vzhodnih narodih in pri Slovencih ter navdušeno vzpodbujal množice romarjev k češčenju Marije Pom. Postavil nam je za zgled bl. Janeza Bosca, ki je dovršil tako čudovita dela in je postavljen na oltarje vprav zaradi tega, ker je vedno nežno častil Marijo Pom. Takoj po pridigi pa je mil. g. opat daroval slovesno pontif. sv. mašo.

Pri dopoldanski kakor tudi pri popoldanski službi božii je vzbujal posebno pozornost „mali kler.“ t. j. dečki v ministrantovskih oblekah iz vrst naših oratorijancev. Vsem so se zelo prikupili z zbranostjo in pobožnim vedenjem.

Popoldne je imel na dvorišču krasen govor o Mariji vlč. g. Sedej. kaplan iz Boštanja. Nato pa se je razvila veličastna procesija, ki jo je vodil mil. g. opat v spremstvu preč. gg. dekanov

iz Leskovca in Vidma ter številne sosedne in domače duhovščine. Procesije se je udeležilo tudi šest Mar. družb z zastavami. Pevski zbor iz Sevnice pa je pod vodstvom organista g. Nik. Pustineka z ubranim petjem glasil Marijino slavo.

Po končani, lepo uspeli slovesnosti so se množice stekle v hladno gled. dvorano in prisostvovala lepi igri „Vitez ljubezni,“ slike iz življenja sv. Frančiška As. v 3 dej. Med odmori je lepo igral tamburaški zbor iz Sevnice.

Praznik smo zaključili z razsvetljavo zavoda in kipa bl. Jan. Bosca. Ko je nastopila tema, je zažarel zavod v svitu brezštevilnih balončkov in bakelj; z balkona pa so zadonele pod nebo nežne melodije Marijinih pesmi. Šele pozno v noč so se porazgubili zadnji akordi Mariji na čast. Z najlepšimi vtisi so se vračali Marijini častilci na svoje domove.

Tako smo zaključili ta veseli dan, ki je bil ves posvečen Mariji Pom. in spominu Njenega velikega apostola blaženega Janeza Bosca.

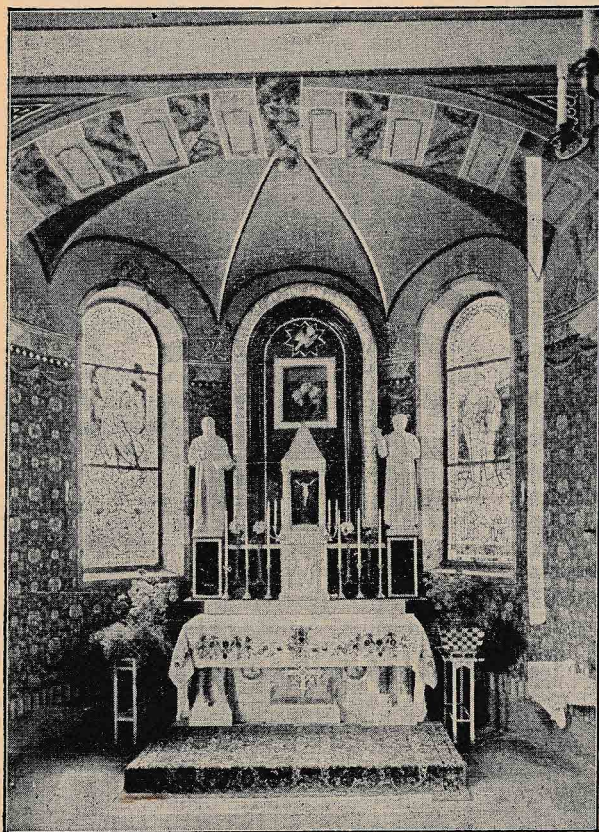
VERŽEJ.

Resnično, Veržej že dolgo ni videl takih slovesnosti kakor letos prve dni meseca majnika. Don Boscov praznik smo obhajali — prvič praznik našega blaženega očeta! Kdor se ga je udeležil, ga bo vedno pomnil.

Že dan pred praznikom je bil lep. Sam prevzvišeni g. knezoškof dr. Karlin je zvečer vodil procesijo, ki se je vsa v lučkah med hišami in polji vila iz farne cerkve proti razsvetljenemu zavodu. Tu so iz vseh oken svetili balončki, raz pročelje pa je daleč v polje bleščala iskrena prošnja „Blaženi Janez Bosco, prosí za nas!“ Med pokanjem topičev in petjem pobožnega ljudstva smo prišli v zavodovo kapelico. Tu smo kar ostrmeli: kapelica je vsa žarela v lučkah in barvah, kot da je posijal vanjo majhen žarek luči iz onostranskega sveta. — Posebno čaroben vtis je na slehernega napravil novi oltar Matere božje dobrega sveta: oltar je iz dragocenega lesa, lepo izrezljan in bogato pozlachen; v sredi nad tabernakljem slika Matere božje dobrega sveta v zlatem okviru, lepo osvetljena, a tako, da lučk

ni nikjer videti; na obeh straneh pa kipa — na evangelijski sv. Frančiška Saleškega, na listni bl. Janeza Bosca. Ljudstvo je bilo očarano, in marsikdo je pomislil: Kakšno je šele božje bi-

zavodovo godbo na čelu, na duhovščino, na množico žena in deklet... To je bil dan zmagoslavja: ponižni Pastirček iz Beki je bil počeščen tudi na Murskem polju.

Nov veliki oltar v kapeli
Matere b. dobrega sveta
v Veržeju.

vališče v nebesih, ko je že tu na zemlji tako krasno in čudovito.

Glavna slovesnost se je vršila v nedeljo 4. maja. Že na vse zgodaj so začeli prihajati ljudje v procesijah, tako da se je do pol desetih nabrala na obeh dvoriščih ogromna množica. Pri lični lurški votlinici so opravili prevz. g. knezoškof sv. daritev, med katero je pel deloma domači zbor združen s farnim, deloma zbor in ljudstvo, kar je bilo posebno veličastno; vse pa je spremljala domača godba. Popoldne je bila sklepna procesija. Ljudstva na tisoče. Krasen je bil pogled na dolgo vrsto mož in fantov, na lepo četo veržejskih strelcev z

„Kaj takega še ni bilo v Veržeju!“, so odhajaje ljudje govorili. Morda res ne; zakaj — ti dnevi so bili res blagoslovljeni: vsa tridnevica in praznik sam. Blaženi Bosco je kar sipal duhovnih darov na svoje častilce — to smo vsi čutili —, polastil se je naših duš, ustanovil in utrdil kraljestvo Marijino in božjega Srca v nas vseh, ki smo se udeležili njegovega slavlja.

MURSKA SOBOTA.

Velike slavnosti na čast bl. Janezu Boscu so se vršile od 25. do 29. maja v Murski Soboti, kjer imajo salezijanci dijaški konvikt Martinišče. V dnevih priprave na glavni praznik t. j. od 25.

do 28. maja so se vršile v župni cerkvi duhovne vaje, ki se jih je udeležilo ogromno število ljudstva iz bližnje in daljne okolice. V sredo, 28. maja zvečer je bila veličastna procesija, ki se je pomikala iz župne cerkve proti Martinišči. Nepregledna množica otrok, mož in žena je korakalo v večernem mraku z gorečimi svečami v rokah po soboških ulicah. V temno noč je odmevalo mogočno ljudsko petje, kakršnega pozna samo narod Slovenske krajine. Martinišče si je za to priliko nadelo slavnostno lice. Tako očarljivo je bilo razsvetljeno, da človek ni mogel odmakniti očesa od njege.

Veliko slavje se je zaključilo na praznik Vnebohoda s slovesno službo božjo. Po službi božji je ravnateljstvo Martinišča priredilo slavnostno kosilo, ki je bilo znamenito radi tega, ker je v novem zavodu prvič zbralo predstavnike oblasti. Udeležili so se ga med drugimi gg.: okrajni načelnik Lipovšek, vladni tajnik dr. Bratina, okrajni zdravstveni referent dr. Gregorc, zastopnik gimn. ravnatelja prof. Hvala, okrožni zdravnik dr. Vučak, šolski nadzornik Čížek, podžupan in načelnik trg. gremija Čeh i. t. d. Na pozdravne besede g. ravnatelja je odgovoril g. okr. načelnik Lipovšek, ki je naglasil pomen Martinišča in potrebo, da v Murski Soboti ostane popolna 8 razredna gimnazija.

Praznični dnevi so pustili globok vtis ne samo v srcih vernikov, ampak tudi v vrstah drugovercev, ki so ob tej priliki občudovali moč katoliške zavesti.

OMLADINSKI DOM NA KNEŽIJI V ZAGREBU.

To je druga salezijanska naselbina v Zagrebu. Kar je Salez. mladinski dom za Kodeljevo, to je Omladinski dom za oni del Zagrebškega predmestja, ki se razprostira okoli te nove salezijanske naprave na „Knežiji.“

Omladinski dom se zaenkrat še bori z začetnimi težavami, ki niso majhne, vendar pa se tej napravi obeta sijajna bodočnost dela, ker daleč na okrog ni nobene cerkve, a novih hiš vse polno in njihovo število neprestano narašča. Zato bo Omladinski dom središče verskega življenja za vso ono okolico, ne

samo pri mladini, ampak tudi pri vernikih sploh. Del stavbe, ki je sedaj pod streho, je precej obširen in bo, ko bo dovršen, popolnoma zadostoval za prvo silo. Zaenkrat je javnosti na razpolago le prostorna, lepa kapela, v kateri se vsako nedeljo in praznik vrši služba božja za ondotno prebivalstvo. V mesecu majniku se je vsak dan vršila šmarnična pobožnost.

Z mladino se bo pričelo delovanje takoj, ko bodo prostori toliko urejeni, da bo delovanje omogočeno.

SAL. MLA. DOM KODELJEVO.

Salezijanski mladinski dom je zares vstal k novemu življenju. Naj navedemo nekaj bolj značilnih dejstev. Pred cvetno nedeljo je naš Mladenški krožek imel duhovne vaje. Gotovo je naš blaženi Janez Bosco z veseljem gledal to lepo število krepkih fantov, ki so vsak večer polnili našo kapelico in z zanimanjem sledili govorniku. Najlepši prizor pa se je nutil na cvetno nedeljo zjutraj, ko so se polnoštevilno zbrali okrog obhajilne mize.

Niž manj obiskane so bile duhovne vaje za sotrudištvo. Začele so se na cvetno nedeljo zvečer, zaključile pa so se na veliki četrtek. Videli smo, koliko je okrog nas dobrih duš, ki željno hrepene po poglobitvi notranjega življenja.

Dne 27. aprila smo praznovali don Boscov dan. Pripravljali smo se nanj s slovesno tridnevnicco. Na praznik sam se nam je z oltarja ljubeznivo smehljala slika Blaženega in iz naših src so se dvigale vroče prošnje k njemu, ki je bil na zemlji oče sirot, naj tudi nad naš siromašni mladinski dom rosi svoje milosti in dobrote. Vsi smo tekmovali, da bi lepše počastili našega očeta: vnete sotrudišnice, ki so našo sicer revno kapelico praznično oblekle, naš neumorni pevski zbor pod spretnim vodstvom požrtvovalnega g. nadzornika Grada in naši fantje, ki so trumoma pristopali k mizi Gospodovi.

Dne 11. maja pa smo napravili majniški izlet. Pohiteli smo na prijazni Kum in v božji naravi dali duška prekipavočim mladim silam. V cerkvi sv. Neže smo poskrbeli za dušno hrano in zadostili nedeljski dolžnosti, v vasi Župi pri Titovškovih pa je bilo pre-skrbljeno za telesno okrepčilo.

Kar čez noč je vzknila med nami krepka četa skavtov. Nadela si je ime „Svetovidova četa.“ Tisti, ki ste se udeležili praznika Marije Pomočnice na Rakovniku, ste videli te požrtvovalne fante, kako so delali red med

množico in junaško korakali na čelu procesije. Mnogo si obetamo od te skavtske organizacije, ker le tisti, ki se vadi v odpovedi in žrtvi, si skleše pravi značaj, ki usposobi človeka za težke naloge v življenju.

Ivan Delpin

Sestra Marija Mazzarello, prva predstojnica Hčera Marije Pomočnice.

MED MLADINO.

Ko nevihta mine, se nebo zjasni, ozračje očisti in kmet se oddahne. Hčere Mar. Pomoč. so vdano zahvalile nebeško Mater, da jih je čuvala med nevihto. Na njih zavod je pa še bolj rosil božji blagoslov, kajti mladina je hitela vanj od vseh strani. Dvorišča so bila polna mladega življenja, v božji dan je odmevalo veselo vpitje razigranih deklic.

„Kako dober je Gospod!“ je vzhiceno ponavljala M. Mazzarello. „Že tu na tem svetu nam daje obilno plačilo za prestano trpljenje. Glejte sestre, vse polno deklic nam *je poslal!“

In podala se je med mladino. Kako so se zgrnile krog nje kodraste glavice. Prerekale so se celo, katera bode bližje ljubljeni materi. A njen pogled je vse enako dobrohotno božal, tej in oni je jednako toplo zašepetala dobro misel ali tudi nedolžno šalo. Eni je darovala svetinjico Marije Pomoč., drugi srčkano podobico Srca Jezusovega. Za obdarovanke je bil to praznični dan. Mati jim je pustila, da so se razgovorile po mili volji in tako je tem lažje spoznala njih značaj. Ni ji bil neznan svetopisemski izrek: Iz polnosti srca usta govore; in to v najvišji meri pri mladini. Tudi don Bosco je zapisal:

„Vzgojitelj naj gojencem dovoli, da mnogo govorijo, a sam naj govori malo; njegove besede naj vsebujejo kratke zglede, nauke, dogodke...“

Hčere je mati učila:

„Dejanja ni beseda! Najzgovorneje uči dober zgled. Uspešneje vzgaja, kdor molči in dela, kakor, kdor pridiga in ne udejstvuje svojih nauk.“

Pobijala je zlasti ničemurnost in hlumbo.

„Pomnite sestre, da deklice ne bodo zares pobožne, dokler ljubijo ničemur-

nost.“

V Nizzi se je vzgajala tudi neka njena nečakinja, ki se je rada postavljala z lepim svojim predpasnikom, zlasti, kadar je imela obiske. Teta ni bila z njo zadovoljna. Nekoč ji odvzame predpasnik, jo obleče v staro, zakrpano obleko in ji natakne raztrgane čevljičke. Tako jo je potem poslala v govorilnico k sorodnikom. Ošabnica se je upirala in točila bridke solze. Toda M. Mazzarello je trdo povedala:

„Kaj misliš vendar, da si? Ker si nečakinja vrhovne predstojnice, se hočeš nositi po gosposko? Ali ne veš, da smo iz revne družine? Pojdi, takale k svojim!“

Ozdravila jo je napake, kateri je na splošno podvržen ves nežni spol.

Pri vzgoji se je ravnala po don Boscovem sistemu. V čem obstoja? Po tem sistemu se gojenkam razlože pravila zavoda, nato pa so le-te neprestano pod budnim nadzorstvom sester, ki jim z materinsko ljubeznivostjo govorijo, jih vodijo ob vsaki priložnosti, jim svetujejo in jih prijazno opominjajo. To pomeni toliko kot onemogočiti gojenkam pregreške. Ta sistem temelji ves na pameti, na veri in na ljubezni, zato izključuje vsako nasilno kazen in se skuša ogibati tudi majhnih kazni. Pogostna sv. spoved, sv. obhajilo in vsakdanja sv. maša pa so stebri, na katerih mora sloneti vsa stavba vzgojnega dela, ako se hočemo izogniti pretinjam in šibi. Tako si je don Bosco zamislil vzgojno delo in žel čudovite uspehe. M. Mazzarello je hodila za njegovo sledjo, zato uspehov ni manjkalo.

Ljubila je deklice, s tisto veliko, naravno ljubeznijo, ki je potrpežljiva, ki vse pretrpi, vse prenese; ljubila je njih neumrljive duše, ki jih je vse brez izjeme odrešila kri Kristusova. To njeno

vseobsegajočo ljubezen so gojenke tudi čutile. Vsaka je menila, da jo ima mati najrajši. Tako so bile navezane nanjo, da so jo nekoč na stolu sedečo dvignile in jo v veselem sprevodu nesle čez dvorišče.

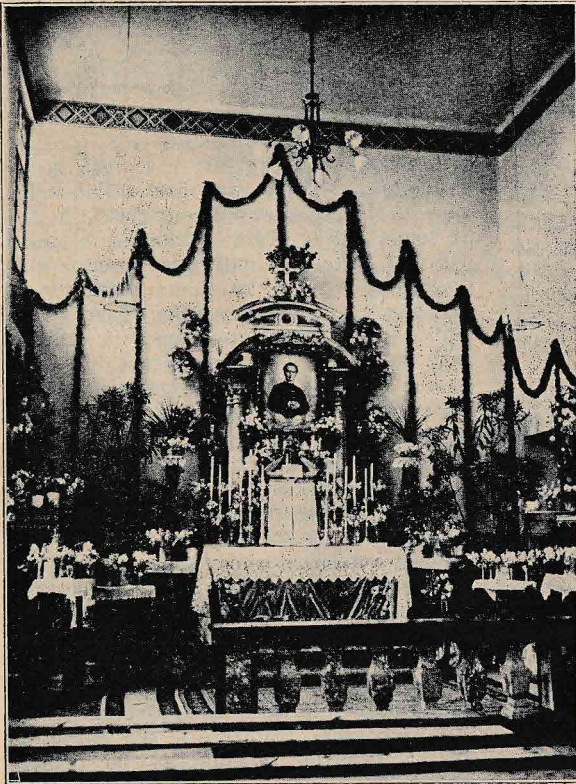
Kako lepo je zbirati mladino in jo voditi k Jezusu, velikemu prijatelju otrok, krasiti njegovo srce z živim vencem ljubečih malih duš! M. Mazzarello je poznala

navljal, je namreč nekoliko oglušila na levo uho.

In don Bosco?

„Dobro za vas! Tako vsaj ne boste čula nepotrebnih besed.“

Mati je spoznala, da je don Bosco nepremakljiv v svojem sklepu. Zato je začela nagovarjati posamezne sestre, naj izvolijo drugo predstojnico, ki bo bolj

Oltar v kapelici Mladinskega doma na Kodeljevem (Ljubljana) ob proslavi blaženega Janeza Bosca.

in občutila to srečo in zahvaljevala Boga za poklic, ki jo je približal mladini.

PONOVNO IZVOLJENA.

— L. 1880. so hčere Marije Pom. znova volile vrhovno predstojnico.

Marija Mazzarello ni želela biti izvoljena. Šla je k don Boscu in ga rotila:

„Don Bosco, glejte, nisem zmožna za to odgovorno službo, prav zares ne!“

Don Bosco se je smejal.

„Bog me je kaznoval in me udaril z naglušnostjo; tudi radi tega ne morem vztrajati na mestu.“

Vsled hudega glavobola, ki se je po-

izobrazila od nje.

„Čuj,“ je nagovorila sestro Pasotto, „daj glas s. Daghero, ki je polna ljubezni; ljubezen je ena izmed glavnih čednosti, ki jih mora imeti predstojnica.“

„Mati, vi ste doslej izvrstno vodili našo družbo, zato...“

„Poglej!“ - jo je prekinila mati - „dokler smo imeli v družbi le kmečka dekleta, ki se kažejo take, kot so v resnici, je bilo vodstvo olajšano. Zdaj pa prihajajo v družbo tudi izobrazena dekleta, pri katerih je težko ločiti pravo čednost od navidezne; za vodstvo takih je treba globoko izobrazenih in v čednosti utrjenih

predstojnic.“

„Pa vendar, mati!...“

„In potem sredi leta boste imele težave; voliti boste namreč morale drugo predstojnico na moje mesto.“

Zivo je čutila, da se njeno življenje nagiba v zaton. Bila je tudi prepričana, da jo sestre ne bodo izvolile. Še jih je opominjala in jih navajala k čednosti ter dostavljala:

„Danes vas še lahko opominjam, ko sem še predstojnica; jutri ne bom mogla več.“

Pa je doživela razočaranje. Sestre so jo soglasno izvolile za vrhovno predstojnico za novih sedem let.

V Nizzi je zavladalo splošno veselje. Le M. Mazzarello je bila vsa vase zamišljena. Znova so ji naprtili težko breme in jo tako primorali, da je sprejela nase veliko odgovornost. Zavedala se je tega, povzdignila pogled proti nebu in nemudoma začela z delom. Obiskala je vse hiše, ki so bile raztresene po Italiji, da vidi, kako sestre vrše družbena pravila, da mlačne vname v ljubezni božji in da ugotovi pravičnim zahtevam svojih hčera.

Na potovanju je bila zelo previdna; navadno je bila zatopljena v sveto premišljevanje ali je pa molila. Ko je uzrla v daljavi kako cerkvico, je pripomnila spremljevalki:

„Glej, tam je naša Ljubezen!“

Dolgo ji je pogled počival na svetišču, kakor bi hotel prodreti bele stene in ugledati sveti ciborij. Nato je dostavila:

„Pokleknilo v duhu pred tabernakelj in pozdravimo Jezusa, ki je tam zaprt iz ljubezni do nas.“

Ko je šla peš, je ponavljala:

„Vsak korak, vsaka naša beseda, bodi en sam dar ljubezni do Boga! Vzbudimo namen rešiti ta hip eno dušo!“

Ni rada potovala. Povedala je svoje mnenje:

„Na potovanju se navadno gorečnost ohladi. Varneje je bivati v naši skromni hišici. Tu živimo v združenju z Bogom, zunaj našega gnezda je pa sama raztresenost.“

In v tej skromni hišici je hotela, da stanujejo svete prebivalke. Z ljubeznijo

jih je opominjala in jih navduševala, naj ljubijo Zenina, ki so ga izvolile. Priporočala jim je delavnost, ponižnost in odkritosrčnost.

„Privadite se delu!“ je govorila sestram. „Delavne sestre se tudi navadno marljivo trudijo za lastno popolnost. Hčere Mar. Pomočnice morajo biti ljubiteljice dela. Čistijo naj svoja srca ljulike in plevela pregreškov in slabih navad, naj nikar ne tratijo časa, ampak naj si z delom služijo vsakdanji kruh in naj se izobrazujejo, da bodo lahko čim več dobrega storile zapuščeni mladini.“

Ona sama jim je bila v zgled. Dogodilo se je, da je v enem samem dnevu izvršila celo obleko za kako sestro, in to nikakor ne na šivalni stroj, o katerem v prvih letih ni bilo govora.

Sestre so jo občudovale in hvalile. Toda ona je hitro stvar zaobrnila:

„Eh, drage hčerke, če se hoče kdo brez sramu prikazati pred sodnim stolom božjim in si zaslužiti nebesa, menim, da je treba storiti kaj več, ali ne?“

Tej in oni sestri je rekla:

„Delaj iz ljubezni do Jezusa tako, da ti bo na večer lahko dejal: „Hčerka moja zadovoljen sem s teboj.“

In zopet drugi:

„Pri vsakem svojem delu pomisli: ali mi je v korist za večnost?“

Pazila je, da se ni vtihotapila med sestre prevzetnost. Ko je zvedela, da neka sestra čez mero ljubi lepo vezenje, jo je poslala za dva meseca med nevedne šivilje krpat strgano, ponošeno obleko. Vedela je, da učenost napihuje, zato je tu in tam povabila tudi učiteljice k nizkim delom v hiši, v kuhinji ali pa v perišnici in tako zabranila ošabnosti pot v njihova srca. Šaljivo jih je često podražila:

„Pri vsej vaši učenosti in pri vseh knjigah, ki ste jih prečitale, ne znate lupiti krompirja in čisti zelja, kakor znamo me kmetice, ki smo s temile rokami kopale zemljo.“

Bdela je in čuvala nad svojo družino, kakor čuva pastirica čredo ovac. Hčeram je bila zares mati, bila jim je angel varuh, ki jih je vodil mimo prepadov v večna bivališča.

Razno.

ZAKAJ IMAJO SALEZ. NAPRAVE
MNOGO PRIJATELJEV.

Don Bosco se je o tem izrazil tako: „Bog nam pomaga in nam naklanja dobra srca. Poleg tega pa ima naša družba to prednost, da vzgaja ubogo

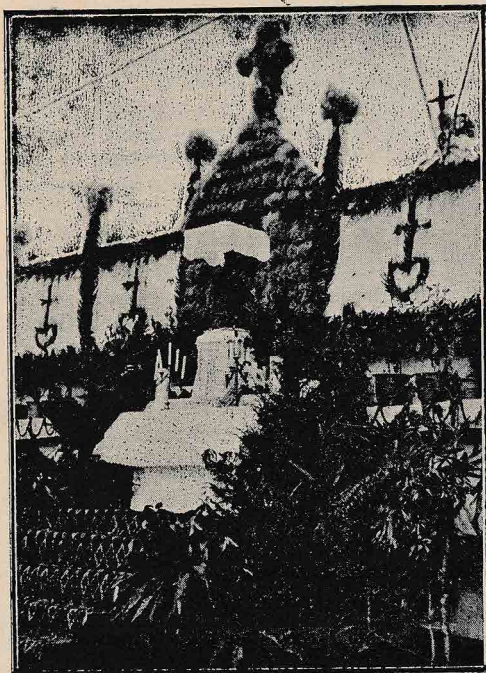
imponiral tudi tistim, ki sicer niso naklonjeni cerkvenim ustanovam. Italijski državnik Kamil Cavour, ki je preganjal cerkev in redove, je pri obisku don Boscovega Oratorija v Turinu vzkliknil: „Kako lepo in koristno je to delo! Želeti je, naj bi se taka naprava uvedla v vseh naših mestih.“

Papež Leon XIII. je rekel don Boscu: „Ljubim Vas in sem ves naklonjen salezijanski družbi. Sebe smatram za njenega prvega sotrudnika. Kdor je vaš nasprotnik, je božji nasprotnik. Z majhnimi in skromnimi sredstvi dosežete čudovite uspehe. Sami se ne zavedate v polni meri imenitnosti svojega poslanstva in koristi, ki jih bo vaša družba prinesla sv. katoliški cerkvi. Vaša naloga je, da svetu pokažete, kako je mogoče biti tudi v teh težavnih okoliščinah dober katoličan.“

CASTELNOVO DON BOSCO.

Kakor znano, se je don Bosco rodil v vasici Beki, ki spada pod občino „Castelnuovo d' Asti“, provinca Alessandria. Meseca decembra lanskega leta, pa je občina napravila na kralja prošnjo, da bi se ime občine spremenilo v „Castelnuovo Don Bosco“ v spomin na slavnega rojaka, ki ga je sveta cerkev povzdignila do oltarske časti in ki se ga sedaj s spoštovanjem spominja ves kulturni svet. Kralj je prošnji rade volje ugodil z dekretom z dne 14. februarja letošnjega leta. Kraljevi komisar imenovane občine je ta dogodek sporočil našemu vrhovnemu predstojniku s sledečim pismom: „Občinski urad Castelnuovo Don Bosco. Velečastiti g. Filip Rinaldi, vrhovni predstojnik salezijanske družbe v Turinu! Čast mi je sporočiti Vam, da je semkaj došel kraljevi dekret, ki spreminja ime rojstne občine bl. Janeza Bosca v Castelnuovo Don Bosco v časten spomin na velikega vzgojitelja, ki je ponos in dika častite salezijanske družine.“

Ta dogodek priča tudi nam, kako visoko cenijo don Bosca ne samo cerkvene osebnosti, ampak tudi svetni oblastniki, ki pripoznajo velik pomen njegovih ustanov.

Japonska: oltar pripravljen za procesijo.

in zapuščeno mladino v vzorne državljane, koristne člane človeške družbe in vdane sinove katoliške cerkve. Ali se more najti človek ali pa tudi svetna oblast, ki bi ne priznala tega dela in nam hotela škodovati?

Pri našem delovanju se prav nič ne pečamo s politikom, spoštujemo oblast, spolnujemo dolžnosti, ki nam jih nalagajo zakoni, plačujemo davke in utiramo poti resničnemu napredku. Za plačilo ne zahtevamo drugega nego to, da nam dovolijo skrbeti za zapuščeno mladino in rešiti njihove duše.“

Tak delovni program, ki si ga je začrtal don Bosco, je v resnici vedno

PETDESETLETNICA SALEZ. NAPRAV V SICILIJI.

Salezijanske naprave so v Siciliji, največjem italijanskem otoku, doživele izredno velik razmah. Ne samo, da je ves otok preprežen s salezijanskimi vzgojnimi zavodi, ampak je tudi sotrudništvo tam tako razvito kot malokje. Letos praznujejo petdesetletnico, odkar so salezijanci na tem otoku položili temelj svojemu delovanju. Slavja, ki so jih po raznih mestih priredili ob tej priliki, so bila tako slovesna, da se moramo kar čuditi tolíkemu navdušenju. V sedmih večjih središčih so priredili sijajno uspele shode salezijanskega sotrudništva, katerih so se udeležili tudi številni škofje prostranega otoka. Kot delegat vrhovnega predstojnika se je vseh shodov udeležil prof. B. Fascie, član vrhovnega kapitlja sal. družbe v Turinu.

MOTORNI ČOLN.

Bivši gojenci v Liguriji so kupili

motorni čoln za salezijanske misijonarje na Siamu. Te dni so čoln odpotali po neki nemški ladji, ki se je odpeljala v Siam. Motorni čoln bo prav dobro došel ondodnim našim misijonarjem in jim omogočil potovanje po rekah tudi v najbolj oddaljene kraje. Bivši gojenci v Liguriji pa so pokazali res pravo požrtvovalno zanimanje za misijone.

KATOLIŠKI MISIJONI NA KITAJSKEM.

V letu 1929. je bilo na Kitajskem 2,473.000 katoličanov, to se pravi 29.000 več kot l. 1928. Spreobrnjenj je bilo 47.000. Tujih misijonarjev je bilo 2011, duhovnikov domačinov pa 1371. V raznih semeniščih je bilo 838 duhovniških kandidatov, v malem semenišču pa 2465 gojencev. Domača duhovščina ima v oskrbi 13 misijonskih pokrajin. Iz tega pregleda je razvidno, kako ogromno množino neobdelanega polja obsega prostrana Kitajska, ki šteje v celoti nad 400 milijonov prebivalcev.

Milosti Marije Pomočnice kristjanov.

Obiski slovenskih častilcev pri Mariji Pom. kristjanov na Rakovniku se množe od leta do leta. Med temi je mnogo takih, ki pridejo s sreem polnim hvaležnosti, da se zahvalijo za prejete milosti in izpolnijo Mariji storjeno obljubo. Takih obiskov in zahval je toliko, da bi ž njimi lahko polnili Vestnike, če bi vsi, ki se pridejo zahvalit, zahtevali javno zahvalo. — Objavimo nekaj zahval, ki so došle v pismih s prošnjo, da jih natisnemo v Vestniku. Naj te zahvale širijo zaupanje do Pomočnice kristjanov, da se bodo vsi, ki so v stiskah, zaupljivo zatekali k Mariji Pom., o kateri pravi sv. Bernard, da še nikdar ni bilo slišati, da bi koga zapustila, ki jo je zaupno prosil pomoči.

* * *

„Pred dvema letoma sem se obrnila do Vas v veliki sili in — hvala Bogu! — ne brez uspeha. Oče nam je bolehal skoraj eno leto. Iskal je pomoči pri več zdravnikih, a vse zaman. Nobeno zdravilo

ni nič pomagalo. V težki sili sem se obrnila do Marije Pom. na Rakovnik in do sv. Antona Pad. V Vašem svetišču ste opravljali devetdnevno in glej! danes so oče kljub visoki starosti zdravi. V znak hvaležnosti pošiljam obljubljeni dar.“ — *Lesar A. Jurjevica.*

„Slava in čast naj se brez prestanka glasi Mariji Pom. kristjanov! Bila sem težko bolna. Obrnila sem se z zaupanjem k Mariji Pom. in našla sem zdravje. V zahvalo za hitro ozdravljenje hude bolezní hočem še z večjo vneto razširjati zaupanje do Pomočnice kristjanov in s tem zadostiti za velike dobrote, ki sem jih prejela od nebeške Matere. O vi vsi, ki ste v stiski, kličite Marijo in jo prosite pomoči!“ — *Kolarič Roza, Prevorje.*

„Bila sem bolna od novega leta. Moje življenje je viselo na niti. V tem skoraj obupnem stanju sem se obrnila k Mariji na Rakovnik in opravila k Mariji Pom. kristjanov devetdnevno pobožnost. Zdravje se mi je izboljšalo in upam, da okrevam. V zahvalo pošljem 1000 Din.“ —

Podgrajšek Ant.

„Mučila me je več mesecev huda živčna bolezen. Bila sem v velikih skrbeh. Kar mi pride v roke Salezijanski Vestnik s tolikimi milostmi, ki so jih prejeli od Marije Pom. Pisala sem v Ljubljano in prosila, naj molijo zame devetdnevnicu in obenem obljubila dar. Tudi sama sem molila devetdnevnicu. Hvala Bogu in Mariji! sem prisiljena vzklikniti, zdravje se mi je izboljšalo in hvaležna za prejeto milost pošljem obljubljeni dar.“ B. D. *Tržič.*

„Marija se nam je že mnogokrat izkazala dobro Mater. Posebno dobroto nam je izkazala zdaj, ko je obiskala družino težka bolezen. Obrnili smo se k Mariji Pom. na Rakovniku ter obljubili majhen dar in zahvalo v Vestniku. Takoj po obljubi se je začelo zdravje boljšati in danes izpolnim obljubo in hvaležna kličem k Mariji: — Bodi tisočkrat zahvaljena za premnoge izkazane dobrote v dušnih in telesnih zadevah!“ *Brigel Fr. Dobrljevo.*

„V zelo težki sodnijski zadevi, ki mi je povzročala velike skrbi, sem se zatekla k Tebi, o Marija. Zadeva se je zame srečno iztekla. Polna hvaležnosti se zahvaljujem Mariji Pom. in blaž. Janezu Boscu in v zahvalo pošljem 150 Din — za misijone.“ — *F. B. Podremelj.*

„Dne 28. decembra 1929.l. sem nesrečno padla ter si močno poškodovala nogo. Zatekla sem se k Mariji Pom. kristjanov na Rakovnik z obljubo, da bom, ako mi noga ozdravi brez zdravniške pomoči, izrekla zahvalo v Vestniku ter darovala 25. Din. Danes izpolnim storjeno obljubo.“ *Starec Fr. Prigorica.*

„Izpolnujoč svojo obljubo, se polna hvaležnosti zahvaljujem Mariji Pom. kr. in bl. Janezu Boscu za čudežno povrnitev zdravja bolni osebi iz težke bolezni. Trdno prepričana kličem: — Marija je in ostane ona čudodelna pomočnica, ki še nikogar ni zapustila, ki se je zaupno k njej zatekel. V zahvalo pošiljam dar za olepšavo svetišča.“ — *Z. S. Planina pri Sevnici.*

„Iskreno se zahvaljujem Mariji Pom. za uslišano prošnjo. Namenila sem dar

in priporočilo za molitev. Nad pričakovanje me je Marija uslišala.“ — *Istenič M. Route.*

„Prosila sem Marijo, bl. Janeza Bosca, sv. Jožefa in sv. Tereziko v neki nevarni zadevi. Njim v čast sem opravila devetdnevnicu in obljubila dar 1000 Din. Danes pošiljam ta dar Mariji v zahvalo.“ — *Neimenovana, Sv. Jurij ob Taboru.*

„Se nikoli nisem bila v takih stiskah. Toda zaupanje do Marije Pom. me je znalo rešiti. Neštetokrat, o Marija, sem se zatekla k Tebi in vedno sem našla pri Tebi tolažbo in pomoč. Zato Ti izrekam javno zahvalo, z gorečo željo, da bi se vsak, ki potrebuje pomoči, zaupno zatekel k Pomočnici kristjanov. V zahvalo za tolikrat uslišane prošnje darujem 50 Din za svetišče.“ — *Gubenšek Amalija, Prevorje.*

Nadalje se zahvaljujejo in pošiljajo zahvalni dar: — *Ulbl Josipina*, za veliko milost, ki sem jo prejela po zaupni prošnji k Mariji Pom.“ (Dar 100 Din). — *Rožanc Jožef, Ljubljana*, za ozdravljenje težke davice. — *Kampl Marija, Hajdoše*, za ozdravljenje zelo težke bolezni. V znak hvaležnosti je zbrala Din 700 in obljubila, da bo po svojih močeh tudi v prihodnje delovala za Marijo. — *Zupan Karolina, Brežice*, za ozdravljenje matere po opravljeni devetdnevnicu k Mariji Pom. *A. Neža, Št. Jurij oo juž. žel.* za ozdravljenje noge. — *Ješe Marija* za pomoč v preteči sili. *Ž. A. Rajhenburg*, za rešitev v požaru. — *Sivc J. Ljubljana*, za pomoč v nezgodi. — *Gračner Uršula, Planina*, za ozdravljenje hčerke. — *M. P. Sv. Tomaž*, za ozdravljenje hudih bolečin v glavi. — *Kogovšek Marija, Route*, za uslišano prošnjo. — *Kolarič Roza, Prevorje*, za srečo pri živini sredi nevarne bolezni. — *Kolar Angela, Zagreb*, za uslišano prošnjo. — *Plečnik Uršula, Preseka*, za ozdravljenje. — *Vovk Marija, Višnjagora*, za ozdravljenje noge. — *R. M., Dobrova*, za uslišano molitev. — *Prosen Neža, Ljubljana*, za izboljšano zdravje. — *Grošelj Rozalija, Dob*, za zdravje. — *Krašna Marija, Budanje*, za uslišano prošnjo. — *Jereb Janez, Žibiše*, za srečno rešitev iz zelo težke časne zadeve.

Sv. Jedert — Pečjak Ana, Brezovo rebro — Oberstar Kat. Hinje — Cvar Uršula, Zamostec — Filipič Tomaž, Vogričevci — Erlih Marija, Mezgovci — Mauser

Terez. Dole — Žižek Barica, Vel. Polana — Olup Martina, Ljubljana.

Umrle sotrudnike in sotrudnice priporočimo v molitev. Naj počivajo v miru!

DAJTE MLADINI V ROKE LEPO KNJIGO!

Cesto čujemo pritožbo, da nam manjka pripovednih knjig mladini primernih.

Pred kratkim je izdal sal. dr. Franjo Kničic knjigo, o kateri lahko mirno trdimo, da spada med najpomembnejše literarne proizvode namenjene mladini, kar jih je izšlo v zadnjem času. Ta knjiga ima naslov „JUNAK S PRISTAVE“ in opisuje junaštva, ki jih je bilo polno življenje malega Janezka, poznejšega mladinskega apostola bl. Janeza Bosca.

Ta knjiga je pisana tako privlačno in živahno, da se človek ne more ločiti od nje, ako jo je začel brati. Pisana je za mladino, a brali jo bodo z največjim užitek tudi odrasli.

Kot primera, kako zanimivo je knjiga pisana, naj navedemo tu odstavek iz IV. pogl. str. 35., ki ima naslov: *Strašilo*.

Poslušajte, tole je pa res vredno povedati.

Jeseni je bilo, prav ob trgatvi.

Janezek je šel z mamo za nekaj dni v Marjetino rojstno vas, v Kapriljo.

Nekega večera je bila vsa družina zbrana okrog mize ter se pogovarjala o letini in marsičem, kakor je pač po kmetih navada. Janezek je imel vedno povsod prvo besedo. Bistre so bile njegove oči, kot iskre žive, da si je celo njegov ded, neizčrpen v dovtipih, venomer popravljal očala, ki so mu lezle doli po nosu ter radovedno poslušal zgovornega vnuka. Janezek je pripovedoval dogodbe in smešnice, kakor bi jih iz rokava stresal. Ded mu je zdaj in zdaj zastavil kako zvito vprašanje, skušal ga vjeti, a zastonj. Dečko si je vsakokrat znal pomagati iz težkoče in vsake zadrege. Dedu pa je to neizrečeno veselilo.

Neki večer pa je dedek jel pripovedovati s skrivnostno resnobo:

»Ne vem kaj to pomeni; na podstrešju — in pokazal je na strop — se čuje večsah nekaj ropot, potem šelest kot bi se kdo plazil po tleh... potem pa spet vse utihne. Tudi prav pred kratkim, ko sem bil še sam tukaj v sobi, sem slišal nekaj podobnega, kot bi nekaj praskalo...«

Vsi so poslušali deda z razprtimi ustmi — še dihali niso, samo Janezku je hudo-mušno poigraval smeh okrog ustnic, da

ga je morala mama pokarati.

»Ne smeš se sinko, mogoče je pa res kaj, kdove, Bog lahko dopusti...«

Temna črna noč je bila, zunaj pa svečani, skoro da skrivnostni mir. Krog deda je molče posedla družina kot bi pričakovala izrednega dogodka.

In res, čuj, zopet ropot pod streho, nekaj se plazi, votel udarec, potem pa zopet mir; zdaj pa zdaj šelest pod streho.

Vsi so se prestrašeno spogledali. Kaj bo? Sapa jim zastane ni dvoma več, straši.

Janezek je že pri svetilki; prižgal jo bo, ker hoče ven.

Ded ne mara, Janezka mama pregovarja, vsi so ene misli, dneva je treba počakati.

Dečko pa le ne miruje, odločno zahteva, da gredo gledat kaj bi moglo biti. Ded končno privoli.

»Pojdimo pogledat,« reče smelo.

»No, pa pojdimo, toda previdno!«

Prižgali so še nekaj luči, možje so se oborožili z debelimi gorjačami in hajdi na napad.

Sla je mala patrolja navzgor po lestvi, ki je nesmiljeno cvilila.

»Smo že na vrhu! Posvetite no, vikne Janezek, ki je prvi dospel v podstrešje. Posvetili so, da se je videlo v slednji kotichek.«

Samo en krik se je izvil namah vsem iz prsi, lasje so jim stopili po koncu, že so hoteli zbežati.

Kaj se je zgodilo?

Velika reta se je dvignila in naravnost proti njim jo je mahnila, kar sama, nikogar ni bilo zraven. Janezek se ne gane, gleda čudno prikazen. Že je pred njim.

»Ne dotikaj se, te prosim, za božjo voljo, pusil!«

Dečko pomoli svetiljko enemu izmed možakarjev, ki so že dvignili strašne gorjače, da udrihejo po prikazni. Janezek se pripogne, zgrabi za rob rete in dvigne pogumno in krepko... Glasen smeh zadoni pod streho, da se je vse streslo. Velika čopa, rejena kokoš, je zagnala prestrašen krik; leta sem in tja vsa zmešana, luč jo mami, tisto krohotanje pa jo tako iznenadi, da se kot brez

glave zaletava iz kota v kot. — Eden izmed možakov — zdaj so vsi zadobili pogum — stopi za kokodajsko, jo ulovi v koto ter zmagoslavno pokaže spodaj stoječim:

»Zdaj ga pa imamo, ti strah, ti!«

»Ti grdoba grda — se jezi teta — še jutri ti vrat zavijem.«

Janezek pogleduje deda, ki je prilezel tja gori, opazi, da mu ni nič kaj všeč.

Janezek pa hiti razlagati kako je utegnila priti brsklja pod reto. »Takole je moralo biti: Reta je slonela ob zidu, kokoš je šla iskat piče, ki je menda ostala v njej, kavsala je in kavsala tako dolgo, da je reta zdrknila z zidu ter zaloputnila sladkosnedno čopko, bila je v pasti. Reta je bila pretežka, dvigniti je ni mogla, še misliti ni, zato jo je vlačila sem in tja,

od tod tisto praskanje. — Mi smo jo pa rešili težke ječe.«

»Pa brez strahu, kajne Janezek« je dejal ded, ko se je vračal po lestvi.

Janezek pa je obrnil govor drugam.

»Pazite oče, en klin v lestvi je nalomljen, pazite, da ne padete!«

Spodaj pa se je teta jezila nad nesrečno kokoško in trdno sklepala, da ji še jutri vrat zavije. In res, drugi dan je bila brsklja že oskubena. Ta šala jo je stala življenje.

»Ti grdoba ti, je še vedno mrmrala teta Marijana — zdaj pa imaš!«

V piskru pa je klopotalo. — Nesrečna čopka je našla v njem svoj grob.

Prav okusna je bila rejena kokoš.

Janezek je dobil celo stegno, ki je menda najboljše.

MALA POŠTA.

Molitvenik DUŠNA MLADOST je pošel. Pripravljamo novo izdajo. Ko izide, nanznamimo.

SOTRUDNIKOM, SOTRUDNICAM IN DRUGIM.

Knjiga NEVESTA PRESV. SRCA, kakor se vidi, zelo dopade. Na več krajih, kjer so v začetku naročili le en izvod, so jih za tem izvodom naročili po 10, celo po 20 izvodov. Če je še nimate, pišite ponjo. Stane le 8 Din. (po pošti 8.50) Naroča se pri Vodstvu sotrudištva na Rakovniku v Ljubljani.

ČLANICAM MARIJINIH DRUŽB. — Ali že imate malo knjižico VZOR MARIJINIH DRUŽBENIC. Sestavljena je nalašč za članice Marijinih družb. Prepričani smo, da bo zelo koristila, zato naj nobena članica ne ostane brez nje. Stane samo Din 4 (po pošti 4.50) Prednice Marijinih družb naj skrbe, da jo bodo imele — kolikor mogoče — vse članice.

NAROČNIKOM KNJIG. — Kdor naroči

knjige, dobi skupno st knjigami, položnico in na gornjem delu položnice račun. Naj naročniki denar za knjige pošiljajo vedno po priloženi položnici.

NAROČNIKOM SALEZ. VESTNIKA. — V slučaju, da kdo izmed naročnikov ne prejme kake številke Salez. Vestnika, naj blagovoli obvestiti. — Tisti naročniki, ki izpremene stanovanje, naj vedno sporoče *stari in novi* naslov.

DOPISNIKOM. — Še vedno prihajajo pisma in v nji hnaročila brez popolnega naslova, včasih tudi brez podpisa. Takim nikakor ne moremo postreči. Pošiljajte v pismih vedno popolni naslov!

SOTRUDNIKOM IN SOTRUDNICAM. — Vsem sotrudišnikom in sotrudišnicam najiskrenejši pozdrav in najlepša hvala za toliko dokazov naklonjenosti, ki smo jih prejeli v minulih mesecih tega leta! Naj jim Bog stoterno poplača! Blagi sotrudišniki in sotrudišnice naj nam pa blagovolijo tudi v prihodnje ohraniti ljubeznivo naklonjenost. S skupnimi močmi!

Knjiga JUNAK s PRISTAVE se naroča v salezijanskem zavodu na Rakovniku in stane 10 Din. (Po pošti 50 para več).

Tudi otrok lahko misijonari

Misijonar, pravimo, da je tisti, ki zapusti domovino in se poda v daljne tuje kraje, med paganske narode, in ondi pridiguje, krščuje in spreobrača. Tudi tiste duhovnike, ki hodijo okrog — četudi doma — in pridigujejo in vodijo tako imenovane *misijone*, imenujemo misijonarje. Drugih misijonarjev ne poznamo.

In vendar so — in so lahko celo med mladino. Poslušajte!

Tam na Zgornjem Laškem, v mali vasi Becchi (Beki), je živel živahen deček, star komaj osem ali devet let. Reven je bil. Hlačke zakrpane, suknjič zakrpan, da se je komaj poznalo, iz kakšnega blaga je bila prva obleka. Kljub temu je bil snažen, vedno lepo počesan in umit. Za to je skrbela dobra mati.

Ta deček — bilo mu je ime Janezek — je bil vesel in prijazen, da se je zbirala krog njega vaška mladina, cele množice otrok, tuintam celo odrasli.

Vaška mladina — saj veste, kakšna je — razposajena, večkrat zanemarjena, nagnjena bolj k slabemu kakor k dobremu. Vsaka kletev, ki jo sliši, ji roji po glavi in vse, kar vidi, skuša posnemati, zlasti slabo. Nič čudnega, če taka mladina raste in zraste hudobna.

Pri mladini, ki se je zbirala krog Janezka, je bila izjema. Nič slabega se je ni moglo prijeti. In to, veste zakaj? Ker je imela dobrega misijonarja — malega Janezka.

Mali Janezek ji je govoril o Bogu, o

Mariji, o nebesih, o peklu, o vsem, kar je slišal v cerkvi in pri dobri materi. Da bi privabil več otrok, je večkrat pregovoril mater, da ga je vzela s seboj v mesto. Tu je opazoval igre vrvohodcev in glumačev in si jih dobro zapomnil. Prišedši domov, jih je poskušal in se toli izuril, da se je skušal celo z večaki.

Pa to ga je stalo. Kolikokrat je padel, ko se je učil hoditi po vrvi, pa je spet vstal in spet poskusil. Podpirala ga je misel, da bo z igrami zabaval otroke in jim koristil in s to mislijo v srcu je krepko vztrajal.

Se več. Tudi slepilnih iger se je naučil na izbiro. Videč v mestu glumača, kako je jedel šivanke, kako izpreminjal razne predmete, ga je nepremično spremljal z očmi, dokler ni odkril zvijače. In potem je doma poskušal in se dobro izuril.

Kmalu je imel polno gledalcev. Celo odrasli so se čudili njegovi spretnosti.

Pokazal je nekaj iger, nato se ustavil in povabil gledalce k molitvi. Potem je stopil na stol in: „Poslušajte,“ je rekel, „kaj je danes pridigoval gospod kaplan v Murialdu.“ In je začel pridigovati kakor misijonar in je znal pridigo od začetka do konca. Po pridigi je zmolil kratko molitev in nato zopet nadaljeval igro.

* * *

Mali deček je postal pravi umetnik. Hoditi po rokah, vrteti se v zraku, jesti denar in ga potem najti v žepu navzočih,

izpreminjati vodo v vino, te in podobne igre so mu bile igrača. Po vrvi je hodil kakor po cesti, skakal je po njej, tekal, plesal, obvisel zdaj na eni, zdaj na drugi nogi, zdaj na eni, zdaj na obeh rokah.

Ta izurjenost je malemu dečku kaj dobro služila, da je izvrševal misijonsko delo.

Neko nedeljo je imela biti v cerkvi služba božja. Hiša božja je bila napol

prazna, trg pred njo pa poln ljudstva. Kar zabučti tromba. Bil je glumač, ki je vabil k igri. Mnogo tistih, ki so čakali v cerkvi, premaga radovednost in zapuste cerkev. Janezek to vidi. Boli ga in teče na trg, se pririje skozi gnečo in se postavi v prvo vrsto. Vsi pogledajo malega dečka in namignejo glumaču, da ga opazuje mogočen tekmeč.

Deček ne pusti, da bi glumač prišel z igro. Neustrašeno stopi pred njega in mu ponudi tekmo.

Glumač se je smejal in določil za zmago 20 lir, prostor za tekmo pa tek po dolgem drevoredu.

Glumač je slovel kot imeniten tekač. V treh minutah je pretekel določeni prostor od konca do kraja.

Ob drevoredu je stalo mnogo ljudstva. Deček sleče jopič, potem se prekriža in priporoči Mariji, pogleda glumača, se nasmehe in spusti v tek. Le malo korakov in glumač je pred njim. Gibčni deček opazi nevarnost, podviza korak in teče,

kot bi ga nesel veter. Glumač zaostane: prisiljen je priznati zmago dečku.

Glumač ga povabi na novo tekmo. Za tekmo mu odloči jako širok, nevaren jarek. Kdor bo skočil čez jarek in dosegel večjo daljavo, ta dobi 40 lir. Bil je prepričan, da bo deček padel v vodo in se dobro namočil.

Glumač skoči prvi. Srečen skok! Z nogo je zadel ob zidano ograjo, ki je stala na drugi strani. Skočiti dalje ni bilo mogoče. Vsi so čakali, kaj bo zdaj storil deček. Ta postoji, še enkrat premeri s pogledom jarek, nekoliko pomisli, potem se zaleti, preskoči jarek, toda tako, da se je na zidu postavil na roke, se vrgel črez zid in na drugi strani obstal na nogah. Gromovito ploskanje je pozdravilo zmagovalca.

„Še eno tekmo,“ zakriči nevoljno glumač; „s čarovno palico. To izberi ti!“ In zastavi 80 lir.

Deček vzame palico, na palico obesi klobuk, drugi konec palice nasloni v dlan, potem jo, ne da bi se je dotaknil z drugo roko, vrže na konec kazalca in jo meče s prsta na prst, potem na komolec, na ramo, na brado, na usta, na nos, na čelo in potem po isti poti nazaj na dlan.

„Zame igrača!“ je zagodrnjal glumač in srdito pogledal svojega tekmeča. Ponosno vzame v roko palico, jo premetava s prsta na prst, potem dalje do brade... Ko jo pa misli vreči na nos, ki je bil precej velik, izgubi palica ravnotežje in zdrkne na tla.

Ubogemu glumaču je vrela kri.

„Rajši izgubim vse, ne dam se pa zmagati od šolarja. Tu novih 100 lir!“... in določi plezanje na bližnje drevo. Zmagal bo, kdor bo prišel najvišje z nogami. Nasprotnik nastopi prvi. V trenutku, evoga na vrhuncu drevesa, na najvišji, na zadnji veji! Više ne more, veja bi se odlomila. Ljudstvo mu ploska, ko se vreač nizdol, gotov svoje zmage. A kot vervecica pripelza do iste višine tudi deček. Kako priti še više z nogami in dobiti zmago? Krčevito se oprime veje, z močjo svojih rok vzdigne telo, vspne noge kvišku, nad najvišji vršiček proti nebu. Gromovito ploskanje pozdravi dečka, njegovo modro zvijačo, junaško njegovo spretnost.

Glumač je moral oditi, misijonarček pa je povabil ljudstvo v cerkev.

* * *

Bilo je o drugi priliki.
Na trgu v Murialdu je bil javen ples

in to med popoldansko službo božjo. Deček, želeč odvrniti greh in pohujšanje, se poda na trg med množico in vabi v cerkev.

Nihče ni maral ubogati; posmehovali so se in psovali.

Videč, da z besedo ničesar ne opravi, se deček, ta mali misijonarček, posluži drugega sredstva: začel je peti. Glas je bil prijeten, da so plesalci kar obstali in se približali malemu pevcu. Ta se napolni proti cerkvi, drugi mu slede kakor zamaknjeni tja do cerkve in potem v cerkev.

Ljudstvo je ostalo pri službi božji, nato se pa spet povrnilo na prostor, odmenjen za ples.

Zvečer po solnčnem zahodu se deček spet poda na plesišče.

„Čas je skončati,“ opomni nekaj bolj resnih; „ples postaja nevaren.“

Ker ga ne marajo ubogati, začne peti kakor poprej, in o prijetnem, rekel bi mamljivem glasu, je nehal ples in se izpraznilo plesišče. Vsi so tekli k malemu dečku in poslušali petje. In ko je skončal, so mu ponujali darove, da bi pričel novo pesem. Spet je zapel, toda sprejeti ni maral ničesar. Njemu je zadostovalo, da je obvaroval ljudstvo greha.

Po dolgem je dosegel, da je množica zapustila prostor. Le nekaj malo jih je še ostalo ondi. Pa tudi ti so v kratkem odšli, ker se jim je zdela družba pre-majhna.

* * *

Kdo je bil ta misijonarček? Bil je deček, ki je pozneje postal duhovnik, ki je ustanovil moško in žensko redovno družbo, ki je poslal toliko misijonarjev v paganske kraje, ki ga je sv. Cerkev povzdignila do oltarske časti — bil je blaženi Janez Bosco.

Janez Bosco kot deček je pokazal, da tudi otrok z dobro voljo lahko stori dokaj za duše, da tudi otrok lahko misijonari.

In ti?... Če ti ne bo mogoče storiti toliko, saj nekaj boš lahko storil. In to med tvojimi tovariši. Treba je le dobre volje!

Dva otroka Onas.

Kitajska šola

Ko prideš na Kitajsko in slišiš iz zasebnih hiš ali kake osamele malikovalnice vpitje, hrušč in smejanje, ti — dokler ne veš, kaj to pomeni — napravi čuden vtis. Brez strahu! To so šole po starem kopitu.

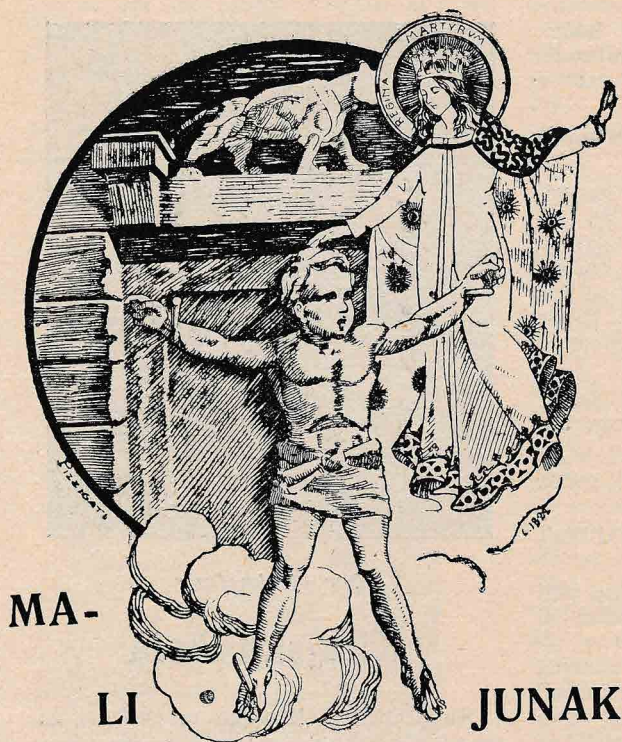
Soba, bolj ali manj temna, s klopni, podobnimi mizam, ki so večkrat napol razdrte. Učenci sede na svojih zelo primitivnih klopeh in pojo ali — bolje rečeno — na ves glas ponavljajo črke iz knjige. Nemirno predstavljajo noge, kremžijo usta, gubančijo čela, kakor besni nad ubogo, raztrgano knjigo, ki jo drže pred seboj in nervozno premetavajo z nemirnimi prsti.

Stari učitelj sedi pri mizi, vleče pipo in puši. Vsak čas vstane kak učenec, se predstavi učitelju, mu obrne hrbet in kriče izbruha, kar se je naučil, z istimi kretnjami, kakor se je učil; ne razume pa nič.

Zunaj se pojavi hrušč. Kakor bi mignil, so vsi učenci pri vratih in hajdi pogledat! Morda se ne vrnejo več, in tedaj učitelj počiva mirno, ali pa se poda h kakim družinim mirit prepir ali dajat zdravila. S 30 dinarji na leto, ki mu jih plača vsak učenec, ne more zapravljati, zato se trudi, da istočasno izvršuje dve drugi službi: službo advokata in službo zdravnika.

(Jeunesse et missions).

očetom in materjo!*

Pogani, nevoljni, da so ostali nesramno na cedilu, so ga najprej pretepli. Upali so, da mu bo to trpljenje vzelo pogum in izpremenilo njegove nazore, a ne! Deček je ostal stanoviten in venomer je ponavljal: »Hočem za svojim očetom in materjo!« Polni jeze so ga zgrabili, vlekli k vratom malikovalnice in ga z lesenimi žreblji pribili na vrata. Trpljenje je bilo grozno, a deček je vztrajal. Po dvournem trpljenju je izdihnil dušo — osemletni deček, mučenik.

Pomislite, kakšno vzgojo je moral imeti ta mali junak od svojih staršev! Kakšen pojem o dragocenosti duše in o veličini krščanstva in kakšno ljubezen do Boga in svete vere mu je vlila mati v nežno dušo, da je premagal silni vihar. Vsakdo pač vé, da se mučenik ne ustvari trenutno.

(Iz kitajskih misijonov).

Bil je star osem let (pomislite, ta angel je bil star šele osem let), ko je leta 1900 videl umreti starega očeta, očeta, brata in mater. Videl je, kako so jih pogani bičali, da se je rana odpirala za rano, kako so jih polivali z vrelo vodo in žgali z bakljami, da bi jih prisilili odstopiti od vere in darovati malikom, toda zaman: videl jih je vztrajati do konca in pogumno umreti za sveto vero. Potem so se rablji približali njemu. Božali so ga, tolažili in se poslužili vsevrstnih sredstev, da bi izustil le eno besedo, ki bi zaznamovala odpad od vere. Deček je ostal nebrizen za njihovo ljubkanje; stal je s povešeno glavo, kakor da premišljuje, kaj mu je storiti. Kar dvigne glavo in prosi, naj ga peljejo v malikovalnico.

Takoj ustrežejo njegovi želji. — Vsaj ta bo naš — so si mislili — vsaj ta deček, tako ljubeznjiv, da bi ga bilo škoda usmrtiti. — Prišedši pred malika, prosi za peščico kadila, ga vzame v roko in ga pogumno vrže maliku v obraz. Potem se obrne k množici in vpije: »Hočem za svojim

JAZ PA IMAM ZDRAVILO...!

Neki pogan je imel edinega osemletnega sina. Ta je nevarno zbolel. Oče je poklical vse zdravnike, poskusil vsevrstna zdravila, se poslužil mnogih vraž ter klical vse vrage iz pekla, toda brez uspeha. Sinček je vidno pešal, in oče je žalosten čakal trenutka, da ga vidi mrtvega.

Slučajno je prišel v hišo kristjan Ng pong gni, stanujoč v Ling Kong fong. Ko zve o težki bolezni, reče: „Jaz pa imam zdravilo. Če veruješ v Boga, ti ga dam, in sin bo gotovo ozdravel.“ — „Obljubim,“ odgovori oče, „če le rešiš otroka.“

Ng pong gni vzame blagoslovljene vode in jo dá piti dečku, medtem pa glasno moli češčenamarijo. Ko bi trenil, preminejo bolečine in v malo dneh je bil deček zdrav. Zdaj se oče in sin učita verouka in pričakujeta, da v kratkem prejmeta drugo še boljše zdravilo: sveti krst.

Med divjaki Onas

(Nadaljevanje).

Površni preiskovalci Ognjene zemlje in ondotnih prebivalcev so prišli do zaključka, da se divjaki Ognjene zemlje v dušnem oziru ne razlikujejo dosti od

bolj zato, da so jih ožemali: odkrila jih je šele ljubezen misijonarjev. Večidel so veseli, nikdar otožni, vedno z nasmehom na obličju, s tistim preprostim nasmehom, ki jih dela naravnost prikupljive.“

Brat in sestra Onas.

brezumnih živali, da so namreč nezmožni za resno izobrazbo.

To nikakor ne odgovarja dejstvu.

Salezijanski misijonarji so tekom večletnega delovanja v onih pokrajinah bolj globoko posegli v njihovo življenje in so bolj natančno spoznali njihove zmožnosti. In kaj pravijo?

„Res je,“ piše misijonar Borgatello, „da pri divjakih Ognjene zemlje ni najti tistih znakov človečnosti, ki jo najdemo pri narodih, razsvetljenih od narave in vere. Divjake Onas vodi le naravno razsvetljenje, in še to je radi žalostnih življenjskih okoliščin, katere povzroča revno ozemlje, precej zatemnelo. Ni čuda tedaj, če so neznačajni, lažnjivi, jeznoviti, roparski in maščevalni. Ne smemo pa reči, da jim manjka lepih lastnosti. Diči jih dobrosrčnost do tistih, ki so jim vljudni, postrežljivost, želja po znanju. Vse to so prezrli tisti preiskovalci, ki so prišli le

Začetek misijonov.

Začetno delovanje salezijanskih misijonarjev med divjaki Onas ni bilo lahko. Tuji, ki so posečali one pokrajine, niso nič kaj vljudno ravnali z divjaki. Celo morili so jih in streljali kot divje zveri. To je vtilo v divjake strah, da beže pred tuji in se skrivajo v nedostopnih skrivališčih. Zato tudi misijonarji niso mogli priti izlepa z njimi v dotiko. Šele po dolgih potovanjih po hribih in gozdih in po premnogih dokazih, da so prišli kot prijatelji in ne kot sovražniki, se jim je približalo nekaj mož. Bili so pa jako oprezní. Otroke in žene so hranili skrite, boječ se, da jih odpeljejo, kakor so to večkrat storili prejšnji preiskovalci. Šele po dolgem času, ko so se natančno prepričali o poštenosti misijonarjev, so jim pripeljali tudi žene in otroke. Danes jih ljubijo kot svoje dobronike.

Čut opazovanja.

Divjak Ona ni lahkoveren. Opazuje, dolgo opazuje, natančno opazuje. Njegov čut opazovanja je čudovito razvit. Vse preišče, vse vidi in potem, če mu ugaja, skuša posnemati.

Ko je 50 letni Ona, po imenu Elizej, pristopil prvič k sv. obhajilu, so ga misijonarji povabili na obed. Prvič je sedel pri mizi, prvič je rabil žlico, vilice, nož, krožnik, kozarec. Bil je v zadregi. Vsi so bili radovedni, kaj bo storil. Toda Indijanec je mirno čakal in opazoval in potem posnemal druge tako natančno, kakor da je že vajen takih obedov.

Ta čut opazovanja je močen pripomoček pri obraževanju ondotnih divjakov.

Spomin.

Veliko pomaga tudi spomin. Divjaki Onas imajo čudovito dober spomin. Kar vidijo, kar slišijo, tega ne pozabijo izlepa. V dokaz le en slučaj. Salezijanci v Punta Arenasu so sprejeli mladega divjaka Teofila Iglesias v zavod. Ko se je naučil brati in pisati, se je spomnil, da je nekoč videl na neki skali ob zalivu Tetis napis, ki se glasi: „Antonello Pietro 1888.“ To ime, priimek in letnico je hranil v spominu kakor podobo, ne da bi vedel, kaj pomeni. Šele dve leti potem, ko se je naučil brati, je premišljeval tisti napis, ki ga je hranil načrtanega v spominu; narisal ga je na papir in odkril pomen. Stvar so preiskali in se prepričali o resnici.

Imena in opisovanje.

Divjaki Onas navadno nazivajo vse po podobnosti. Za vsako stvar najdejo primer. Otroka, ki rad joče, imenujejo *solza*... Če je kdo umazan, ga imenujejo *blato*... Misijonarje imenujejo po njihovi zunanosti. Mons. Fagnana so imenovali *Gmetk-ken* (velik mož z očali), misijonarja Grossa, ker je glasno govoril, so imenovali *Vayer* (kričač), misijonarja Borgatela, ker jim je dal slaščic, *Macen-ajin* (sladki oče), misijonarja Dalmazza *Oskecen* (kriv nos), misijonarja Ronchija *Ostaken* (dolga glava).

Podobno store pri predmetih, ki jih še niso nikdar videli. Ko jim je misijonar pokazal oreh in vprašal, kako se imenuje, so enoglasno odgovorili: *Nič vedeti imena*. Misijonar je dal oreh v usta in ga strl z

zobmi. Takoj so ustvarili za oreh ime in sicer iz hrešča, ki so ga slišali pri trenju oreha, namreč: *krek krek*. Odtlej imenujejo oreh *krek krek*. — Uri so dali ime *Tik-Tik*, vinu *kri*, steklu, ker je prozorno, *scion* (nebo). Ptiče navadno imenujejo po peiju ali kakem posebnem zunanjem svojstvu, ki so ga opazili na ptiču.

S primerami navadno opisujejo vse novo, kar vidijo. Mladi Ona, ki je bil na mednarodni razstavi v Genovi in je videl množice ljudstva, je ob vrnitvi pripovedoval rojakom: *Tam daleč daleč zemlja voda, voda zemlja; ljudje kakor trava na travniku...* Indijanec, ki je videl vlak in stroj z vagoni, je pripovedoval: *Hiše same hoditi, samo z dimom*.

(Nadaljuje).

SEDANJE STANJE MISIJONOV.

Katoliški misijoni štejejo v *Aziji* 26.329 cerkvá in kapel; v *Afriki* 14.865; v *Ameriki* 1929; v *Avstraliji* 1402.

V *Aziji* štejejo: katehetskikh šol 15.807 z 368.789 učenci, ljudskih šol 9.323 z 480.345 učenci, srednjih šol 647 z 144.860 dijaki, vseučilišč 8 z 4.732 vseučiliščniki.

V *Afriki* štejejo: katehetskikh šol 4.109 z 121.240 učenci, ljudskih šol 9.477 z 489.726 učenci, strokovnih šol 244 z 10.524 učenci, srednjih šol 267 z 28.958 dijaki.

V *Ameriki* štejejo: katehetskikh šol 43 z 6.172 učenci, ljudskih šol 1.259 z 117.407 učenci, strokovnih šol 46 z 1.251 učenci, srednjih šol 43 z 3.364 dijaki.

V *Avstraliji* štejejo: katehetskikh šol 228 z 4.787 učenci, ljudskih šol 817 z 35.859 učenci, strokovnih šol 16 z 300 učenci, srednjih šol 63 z 6.857 učenci.

V *Aziji* imajo 67 tiskarn z 77 revijami, v *Afriki* 38 tiskarn z 15 revijami, v *Ameriki* 10 tiskarn z 11 revijami, v *Avstraliji* 14 tiskarn z 7 revijami.

Lep naraščaj. — Japonska šteje letos 70 milijonov prebivalcev. Kakor kaže uradna statistika, se je število povečalo vsak mesec za 123.142 prebivalcev, na teden za 28.728, vsak dan za 4104, vsako uro za 171.

Misijonsko delovanje med mladino

Tudi med mladino se je začelo prebujati zanimanje za misijone. Navdušena od sv. očeta Pija XI., ki ga po pravici imenujemo misijonskega papeža, je tudi mladina začela prirejati misijonske shode, ustanavljati mladinska misijonska društva, delovati za misijone. To živahnost opazimo v veliki meri po salez. zavodih, ki so — zlasti nekateri — postali prava misijonišča.

Zavod Marije Pom. v Turinu.

Eden tistih zavodov, ki ga lahko imenujemo *misijonišče*, je zavod Marije Pom. v Turinu, ki ga vodijo Hčere Marije Pom. Oratorijanke, bivše gojenke, članice raz-

nih krožkov, sirotice i. t. d. kako tekmujejo, kje se bo več storilo za misijone. V januarju lanskega leta so osnovale poseben odbor, ki je najprej razstavil *misijonske vzorce*. Temu je sledila *misijonska delavnica*. Vodi jo sestra G. Berra, ki se je popolnoma posvetila indijskim misijonom. Ob četrtek posečajo delavnico učenke ljudske šole in bivše gojenke, ob sobotah oratorijanke, ob nedeljah pa množica mladih prostovoljk, ki sprejemajo razna dela in jih izvršujejo doma. To še ni zadostovalo. Zeleč izvršiti vsaj *tisoč oblek*, so v zadnjem času sklenile, da bo delavnica odprta tudi ob sredah in petkih popoldne. Določile so tudi *pet slovesnih misijonskih dni*, ki jih bodo

organizirale Hčere Marije Pom. bivše gojenke, oratorijanke in članice raznih krožkov. Propagandistnje so pa prevzele skrb, da privabijo v misijonski krožek kar največ deklic in mladenk in da preskrbe misijonski delavnici potrebnih sredstev. Dne 11. januarja so priredile prvi misijonski dan in predavanje o misijonih med Hivari. Delovanje se oživlja, Bog ga blagoslavlja.

Sal. zavod v Florenci.

Tudi gojenci tega zavoda so vsi navdušeni za misijonsko delovanje. Na praznik Brezmadežne so priredili krasen misijonski dan z dobrodelno loterijo in predavanjem o misijonih. Lepo število otrok je ta dan prvič pristopilo k mizi Gospodovi. Sveto obhajilo in vse molitve so darovali za misijone. Zvečer je sijajno uspela misijonska drama *Michele Kudn* zaključila slavnost, ki je pustila nepopisno navdušenje za salezijanske misijone.

Sal. zavod v Faenci.

Nadebudni gojenci salez. zavoda v Faenzi si delajo čast. Na misijonski praznik sv. Treh

Stari divjak Ona.

kraljev se jih je 214 vpisalo v misijonsko društvo in se zavezalo darovati za misijone vsaj po dve liri na leto. Prva zbirka je prinesla 428 lir (1280 Din). Poleg tega so si izbrali četrtek vsakega tedna za dan molitve v prid misijonom.

Sal. zavod v Parmi.

Naj bi jih posnemala vsa mladina! Ti dobri gojenci so najprej preskrbeli za sirote v Indiji zavoj čokolade, pa kakšen zavoj! velik, da ga je komaj eden nesel. Poštar se je kar prestrašil, ko je zagledal zavoj. „Ali ste neumni, da pošiljate slaščice v Indijo!“ je sirovo zarenčal. Pustili so ga in šli k drugemu. Ta jim je rad ustregel. — Približal se je ravnatelj god. Gojenci so razmišljali, kaj bi mu poklonili za god. In kaj so si zamislili? Poklonili so mu precejšnjo vsoto denarja za salez. misijone. Zbrali so jo s štedenjem pri izdatkih. — Celó o božičnih počitnicah niso pozabili misijonov. Predno so šli domov, so se zmenili, da bodo obrnili počitnice v prid misijonom. Rečeno storjeno. Najprej so poskusili srečo pri starših, potem pri bratih in sestrah, potem pri sorodnikih, potem povsod, kjer so upali kaj dobiti. Pa so tudi dobili. Kdo naj odreče živahnim dečkom in mladeničem, ko jih vodi tako vzvišen namen? Zbrali so več tisoč lir in jih, vrnivši se v zavod, poslali v misijone z genialnim podpisom: *Prijatelji strganega papirja*. Bog dal, da bi zbrali še dosti takega papirja!

Sal. zavod v Bologni.

Praznik Brezmadežne so posvetili misijonom. Vsi brez izjeme so pristopili k angelski mizi in darovali sv. obhajilo za salez. misijone. Pripravili so tudi dobrodelni bazar in vrsto predavanj o misijonih. Takoj pri prvi prireditvi so zbrali nad 1000 lir in jih poslali vrhovnemu predstojniku salez. družbe za najbolj potrebne misijone. Navdušenje za misijonsko delovanje ni ugasnilo: uspeh prvega praznika ga je še bolj podžgal. To navdušenje vzdržujejo in oživljajo pogostni misijonski sestanki, misijonska predavanja in pridno prebiranje mladinskega misijonskega lista „Gioventù missionaria“.

Razno

ZA INDIJANCE.

Po misijonskem shodu, ki se je vršil v Poysandù (Uruguai), je prišel na dvorišče ondotnega zavoda sedemletni deček Mirandita, sin bivšega salezijanskega gojenca advokata, in se približal duhovniku, ga prijel za talar ter:

— Pridite — je reki z veselim obličjem pridite trenutno v govorilnico.

Šel je za njim in opazil na mizi majhno košaro. Deček jo je odprl in ves vesel rekel: — To so igrače, ki sta mi jih darovala papá in mamá. Jaz jih dam Vam: pošljite jih malim indijančkom v Paraguai.

* * *

„V teh dneh sem prejel Miranditovo košarico,“ je kmalu nato sporočil misijonar Rihard Pittini: „zdi se, da izhaja iz nje vonj nadzemske nedolžnosti in ljubezni.“

TUDI V ŠOLI ZA MISIJONE.

V neki vasi na Gerenjskem — ime iz gotovih vzrokov zamolčim — učiteljuje sal. sotrudnica, polna gorečnosti za dobra dela. Videč, kako koristno in poučno je govoriti otrokom o misijonih, jim kaj rada govori o tem predmetu. Tudi je svetovala, naj zbirajo prispevke za misijone. Ustanovila je neke vrste *misijonsko hranilnico*. Doslej je že dvakrat poslala zbirko in sicer prvič 122, drugič 140 dinarjev. V pismu, ki je spremljal pošiljatev, sporoča, da od časa, ko zbira za misijone, opazuje v šoli izreden napredek. — Božji blagoslov!

Radi pomanjkanja prostora ni mogoče objaviti rešitev v prvi številki Misijonske mladéži podane naloge. Prišlo je lepo število rešitev, toda nobena ne reši popolnoma zadovoljivo podanega vprašanja. Da pa dobra volja ne bo brez plačila, pošljemo za vsako poslano rešitev majhno knjižico. — Rešitev naloge podamo v prihodnji številki.